

Rakvický zpravodaj

Číslo 2

VYDÁVÁ OBEC RAKVICE

2004

Poslední hodová jízda

Dámy a pánové, nastupovat!
Držte si klobouky, naražte čepice.
Pojedém!!!
Hótová! Křikne kluk zezadu.
Něni hotovo, až já řeknu hotovo,
potom bude hotovo. Hótová!!!
Jedem kolem světa, dámy a pánové.
Cesta plná dobrodružství čeká.
Barevná obluda vyráží vstříc dálkám.
Zase jsme hledači pokladů, piráty
pod bílými plachtami starých korábů,
obdivujeme africké pyramidy, pouštní
karavany, deštné pralesy, zasněžené
tundry, vysoké hory, hluboké propasti
a hučící vodopády. Tu čínská zeď se
nám mihne před očima, tam Eiffelova
věž v Paříži, kanály v Benátkách,
indiáni a kovbojové na divokém západě.
Tu zvonec přeruší to naše cestování
a my jsme chtěli ještě tolik vidět,
tolik prožít. Nevada, zase někdy, snad.
Možná pro někoho zastaví se čas.
A tak díky, pane komediant. Hótová!!!
Škoda. Jak krásné je dětství.

Pohl Zdeněk

Nad starými novinami z roku 1936

Jak ten čas rychle letí
Jakoby před chvílí byly to ještě děti,
které máminy sukně se držely,
když vedla je poprvé do školy.

Chlapci a děvčátka, ve škole čekala vás
nová přátelství a lásky dětské.
Jak byl to pro vás bezstarostný čas,
jaké to bylo hezké!

Až osud, který i k dětem zlý je,
sebral vám všechny ty radosti,
když přichystal u řeky Dyje
tu hrůzu, pro dětská srdce tolik bolesti.

Proč? - ptá se maminky děcko.
A máma? - koho se zeptá, kdo jí odpoví,
proč potkalo ji toto všecko,
proč nevrátí se dítě ze školy.

Neveselá je škola,
když prázdné jsou lavice.
Učitel omylem žáka volá,
který neozve se už více.

Proč musely tenkrát ty děti bez viny
vyměnit máminu náruč za hroudu hlíny -
i když jsou na ní květiny?

A tolik, tolik chtěly žít,
hrát si a taky milovat.
Předčasně musely odejít,
někomu kamarádka, jinému kamarád.

Marie Darmovzalová

Červen -

jako letní měsíc neobstál,
jakoby se letos tepla bál!
Jen mraky po obloze honí
a ty často chladné slzy roní.

Slunce svůj plán nesplnilo,
ve dne, v noci stále lilo.
Příroda je nelákavá,
když obloha je temně tmavá.

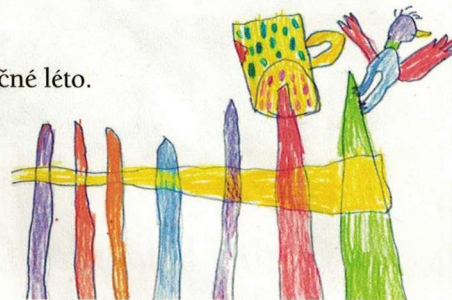

I hladina rybníka potemněla,
aby s mraky stejnou barvu měla.
Ten zrcadlí se odraz
utvořil na vodě ponurý obraz.

I když slunce chvíli ukáže jas,
brzy se za mraky ukryje zas.
Letošnímu létu se nějak nedaří,
jakoby ani nebyl červen v kalendáři.

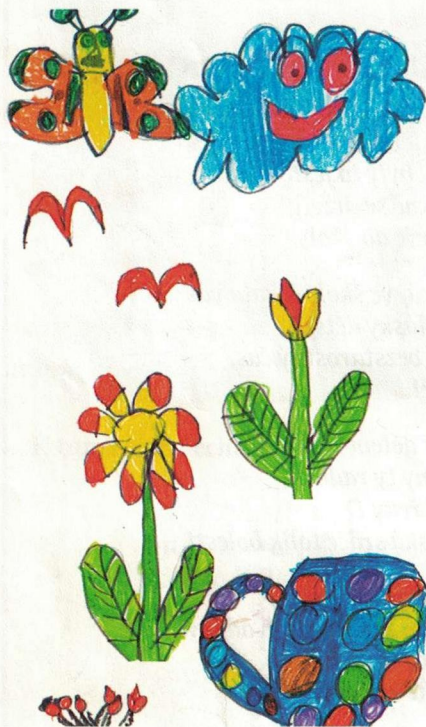

Dnem jednadvacátého začíná už skutečné léto.
Snad potom počasí vynahradí nám to.
Slunečné dny každý pochválí,
ať jsou to dospělí nebo malí.

Marie Darmovzalová

Nakreslila Jituška Rampáčková

Nakreslila Karolínka Doležalová

U Tří lip kdysi a dnes

Na přelomu padesátých a šedesátých let minulého století namaloval malíř Josef Horňák letní pohled na Rakvice od Tří lip. Tehdy to stále ještě bylo oblíbené a docela frekventované místo na rozcestí polních cest, obklopené malebnými poličky. Zakrátko ovšem padlo, tak jako spousta jiných zajímavých míst, za oběť kolektivnímu hospodaření. Dnes jsou Tři lípy, ze kterých ostatně zůstaly už jenom dvě

a obě ještě k tomu v dost zuboženém stavu, téměř zapomenuty, nepřístupny a beznadějně utopeny uprostřed jediného velkého lánu. Naštěstí byla před nedávnem alespoň obnovena boží muka, bezohledně zničená v osmdesátých letech, kterou tu nechali sto let předtím, v roce 1882, postavit, jak stojí psáno na podstavci kříže, *k veřejnému uctění počestní občané rakvičtí*. Pokusy nahradit chybějící třetí lípu se zatím bohužel nezdařily.

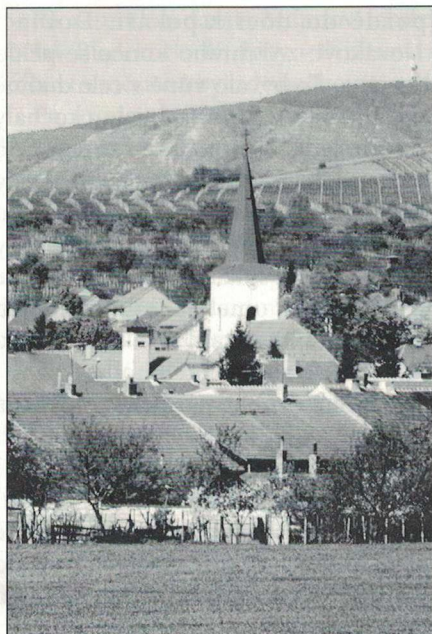
R. Vajbar

J. Horňák: U Tří lip, olej 52 x 70 cm;
ze sbírky pana Jana Blažka.

U Tří lip 2004,
foto R. Vajbar

Obec dnes

Život na venkově, a tedy i v naší obci, se za posledních patnáct let změnil. Například celým generacím zejména mužské části obyvatel stačily služby dvou pohostinství. V dnešní době, při stejném počtu obyvatel jako před sto lety, je v obci v provozu deset pivních píp.

Dříve si každá domácnost držela chov králíků, drůbeže a prasete. V dnešní době pobíhají jen na některých dvorcích slepice. Náhradou těchto užitečných zvířat je chov psů, pokud možno co největších. Tato móda však sebou nese také negativa. Kvůli nezodpovědnosti, lhotejnosti a často i aroganci majitelů, přibývá volně pobíhajících psů působících nejen škody, ale při rostoucím dopravním provozu ohrožujících chodce, cyklisty a uživatele vozovek. V doprovodu majitele lze vidět pobíhat tyto miláčky například po hřbitově, upravených zahrádkách, pískovištích a podobně. Stává se již pravidlem, že obec má svého, tedy odchyceného volně pobíhajícího, psa v útulku pro zvířata. Není to zadarmo. Místo plateb za péči o psi mohly být tyto prostředky účelněji využity přímo v obci.

Při opravách se nenápadně mění architektura rodinných domů. Barevnost fasád, změna velikosti oken, úprava vstupů do domů a předzahrádek, pokud již neustoupili odstavné ploše pro osobní auto. Dávají obci jiný ráz. Postupně se zvětšují plochy

veřejné zeleně, o které se starají zaměstnanci obce. Ne všechno se dá stihnout ke všeobecné spokojenosti. Stále jsou mezi námi jednotlivci, kterým je jedno, jakým způsobem se zbaví odpadu. Vyvézt tabule skla do závlahové skruže, vyhodit uhynulé králíky do příkopy, vysypat pařezy na skládku zeminy, vysypat fóru odpadu doprostřed polní cesty u Koze, nebo mezi suť k recyklaci namíchat komunální odpad, dokáže skutečně jen obyčejný primitiv.

3. června navštívili naši obec studenti z Finska, Slovenska, Holandska, Polska, Francie a Rakouska. V rámci evropského vzdělávacího programu Socrates se konal v brněnské Mendlově zemědělské a lesnické univerzitě kurs věnovaný venkovské turistice. Při návštěvě obce se studenti zajímali o to, jakým způsobem využíváme potenciál prostředí pro podnikání v oblasti turistiky, jaké umíme nabídnout služby a čím můžeme návštěvníka oslovit. Sami organizátoři setkání potvrdili, že o téma venkovské turistiky je na zemědělských univerzitách větší zájem než o klasické disciplíny. Studenti se ani tak nezajímali o památky, turistické trasy a podobně, ale více je zajímala činnost zájmových spolků a jejich spolupráce s místními podnikateli. Rozvoj tzv. turistického průmyslu není záležitostí pouze tradičních center, ale všeobecně jednotlivých regionů a tedy i obcí. Každé území může oslovit turistu něčím zajímavým. Jeden ze způsobů, jak přilákat návštěvníky, si nedávno vyzkoušeli vinaři na Luži. Soutěž o nejlepší guláš doplněná možností ochutnávky vína v otevřených sklepech přilákala neočekávaný počet hostů. Na začátku začínající letní sezóny může být tato akce inspirací nejen pro vinaře a zájmové spolky, ale i podnikatele.

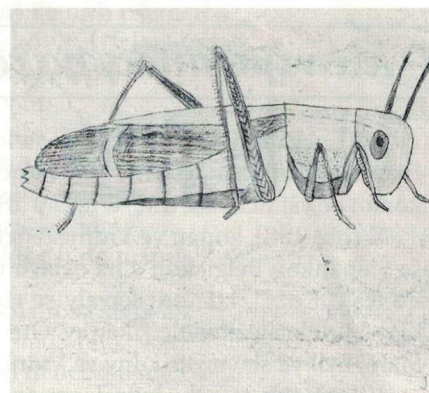
V letošním roce určilo zastupitelstvo pro umístění atrakcí lidové zábavy v době tradičních hodů parkoviště v Družstevní ulici před areálem ZD. K tomuto rozhodnutí jej vedla oprávněná kritika občanů na vždy týden zablokovaný přístup k nákupnímu středisku. Rovněž prostranství před Sokolovnou nedává možnost umístit atrakce mimo vozovky, čímž byla značně omezena průjezdnost. Věřím, že tato změna nepokazí příjemné prožití tradičních hodů.

Petr Vajbar, starosta

Pronájem hrobových míst

Obec Rakvice je provozovatelem veřejného pohřebiště (místního hřbitova) v Rakvicích. Podle zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví, je provozovatel povinen uzavřít s nájemcem hrobového místa smlouvu minimálně na dobu shodnou se stanovenou tlečí dobou. Pro místní hřbitov je tato doba stanovena 15 let. Jelikož při posledním zpoplatnění nájmu hrobových míst nebyly smlouvy uzavřeny, bude obecní úřad od 1. 7. do konce roku 2004 uzavírat s nájemci smlouvy na dobu 15 let a to ode dne podpisu do 31.12.2020 s tím, že do konce roku 2007 mají nájemci nájemné uhrazeno. Obecní úřad žádá nájemce hrobových míst, aby se v průběhu 2. pololetí t.r. dostavili k podpisu nájemní smlouvy.

Petr Vajbar, starosta

Nakreslil J. Rozsypal, 6. tř.

1. máj 2004

Dnes na prahu nových dějin stojíme. Radujem se, nebo se trochu bojíme? Jak tomu rozumět máme, když je vše v budoucnu neznámé.

Někdo hubuje, jiný chválí. Však nevíme, co budoucnost nám tají. Snad zbytečná je nostalgie, vždyť nevíme, jak v Unii se žije.

Nevím. Možná to nejhorší není. Ale co k tomu říkají nezaměstnaní? A co pro nás znamenají ceny? No, to tedy žádná sláva není.

Marie Darmovzalová

Dnes je to jinak

Je ještě dost pamětníků, kterým se při vzpomínkách, v toto předhodové období, vybaví vše, jak to bývalo. Jak ženy mezi prací ve vinohradě dělily svůj čas na omazávání příbytků, které byly odrané a dílem ozobané od husí. Však z každého hejna už mladá husička sedí v posádce, vedle alespoň dvou kačerů, aby byli vykrmeni k hodům na pekáč.

A už se ozývá ten pokřik, na který ženy čekaly. „Vápno, vápno!“ Ženy se sbíhají k povozu s vychrtlým koněm, kde jim na mincíři naváží povozník kusové vápno. Nastane hašení vápna, od čeho byla zvědavá děcka odháněna, aby nedošlo k nějakému úrazu. Starší domy se lícily převážně všechny na bílo a na dvorcích se dělala ještě podrovnávka z červené hlíny, nebo i modrá či zelená.

Hospodyňky musely také pamatovat, včas „slít mlíko“ do hliněných hrnců, takzvaných sliváků, aby pak vyrobily tvaroh na koláče. Nejdřív z ustátého mléka sebraly smetanu a v máselnici utloukly „putru“. Tento, tenkrát běžný název másla už vymizel. Domácí výrobu těchto produktů mladé hospodyňky už neznají, vlastně nepotřebují. Tvaroh i máslo se koupí v obchodě, nebo je také možné koupit koláče v cukrárně. To přísloví - „bez práce nejsou koláče“ - je pro tuto práci velmi výstižné i dnes, přestože mnohé úkoly při domácí výrobě vymizely. Už se neběhá s velkými plechy

syrových koláčů pozdě do noci k pekaři. Dolňáci k Janouškovi, nebo Novákovi; z vrchního konce se peklo u Minářika nebo u Kociána. To bývalo vůně v celé dědině po celou noc. Vykrmené husy a kačeny se zabíjely a kochaly také převážně po večerech. Jednak proto, že přes den bylo dost jiné práce a taky proto, že večer už tolik neobtěžovaly mouchy masařky. Ve dne bylo také nutno nachystat krmení pro dobytek, aby zásoba stačila i přes hody. Pilně jezdily povozy s fúrou jeteliny a každý se snažil projet včas, než se začne zametat, aby se na čisté umetené silnici z vozu neutrousilo, anebo kráva či kůň neztratil nějaký koblížek. Zametávala se totiž i silnice, a to nejen před hody.

Tak už je napečené, zabitá drůbež nasolená a uložená v chladnu ve sklepě, neboť chladničky v domácnostech nebyly tak běžné. Všechno uklizené, škrobnice nažehlené, a to nejen pro stárky, ale pro většinu mladých děvčat, protože v dřívější době krojovaných dívek byla většina. Naše maminky byly převážně krojované „v hanáckých“, říkalo se. A také tak oblékaly své děti už od mala, a to nejen na hody.

Na co jsme zapomněli? Na nic. Všechno už probíhalo tak, jako v hody i dnes. Hodně se navaří, nachystá, aby bylo dost i pro hosty. A potom ... To bylo vždycky veselo, tak, jak tomu určitě bude i letos. Tož - muziko vesele, ať se chasa vytancuje!!!

Marie Darmovzalová

Mé vzpomínky na rody a veřejné události za mého života (2. část)

Můj nejstarší bratr (různo matek) Václav, namluvil si Františku, mladší sestru švagra Kachyně a jejich sňatek konán ve vší tichosti, dne 4. února 1880 ve Vel. Bílovicích.

V roce 1881 konán ve Vídni sňatek kor. prince Rudolfa se Štěpánkou Belgickou a na oslavu měly školní děti výlet do lesa „Kože“, kde odříkávaly se různé básničky (jednu i já) a jiné příležitostně říkanky. Otec, sestra Marie a bratr Matěj byli ve slavnostní dny ve Vídni.

Ve třinácti letech, byla jsem za příčinou naučení se němčině na směně v Přítlukách u rodiny Riedlové za syna Johana, a to listopadu 1881 po celý rok. Uměla jsem číst, psát i modlit se, ale ovšem všemu jsem zúplna nerozuměla.

Na jaře, za této změny v Přítlukách 1882, šla jsem odtud ovšemže s rakvickými na pouť do Šaštína, která se toho roku konala slavně s knězem a s hudbou.

V květnu, toho roku 1882, otevřel Cyril Štork, rozšířiv touto, před tím přikoupením domu č. 9, hostinskou zahradu. V zahradě sešlo se při tom více hostů a mezi rozhovorem a zábavou, dostal se můj otec, nevím z jaké příčiny, do hádky se svým švagrem Jakubem Foukalem. Ke všemu vpletly se do toho i přítomné ženské, má matka i manželka Foukalova a konečně, když za hádky štouchnul otec švagrovou Foukalovou a tato se svalila na zem, povstala ze všeho i prance. Foukal svalil se též a stalo se, že když otec cloumal na zemi ležícím Foukalem, že ukousl tento otci kousek prstu na ruce. K ošetření povolal si otec lékaře z Hustopeče.

Právě v ten čas přišla jsem se z Přítluk podívat domů a vidím, co se přihodilo. Lékař byl právě u nás v domě, otec byl bledý, neboť operace prstu byla asi velmi bolestná. Mně samé bylo ze všeho nevolno, takže jsem muselo vyjít ze světnice ven. Ze všeho toho byl soud v Brně, ale že většina

povolaných svědků vypovídala - jak se později ukázalo lživě - v neprospěch otcův, tento proces prohrál a zůstala mu jen bolest a značné soudní útraty.

Toho samého roku 1882, začátkem měsíce září, světila se v Rakvicích školní budova, na kterou přestaven byl dřívější obecní kancelář se sýpkou a hostincem. Zrovna toho času zvoleno bylo nové obecní zastupitelstvo a starostou můj bratranec Hrdina Jakub z domu č. 23 (kde narozen můj otec).

Zatím, co se při slavnosti svěcení a hlavně v předvečer tohoto při ohňostroji a hudbě provolávala sláva nově zvolenému starostovi, plakal nezvolený předchůdce Hajda Josef, patrně nad zašlou slávou svojí, an mívával ve zvyku rčení, nás (rozuměj rod Hajdů) ani brány pekelné nepřemohou. Slavnostním řečníkem při svěcení školy byl zdejší kaplan Alois Malec.

Po čas mého chození do školy byl farářem v Rakvicích František Milím, nastoupiv zde úřad v r. 1866. Prvého křtil v Rakvicích mého potomního manžela Františka Švástu, který když kněz tento zemřel, nesl na pohřbu jeho, jako mladík 16letý a jako člen čtenářského spolku, v čele tohoto smuteční prapor. Pohřeb konán v únoru 1883. Zmiňuji se ještě o tomto faráři Milímovi, že skoro po celou dobu jeho úřadování v Rakvicích, stížen byl chorobou dýchacího ústrojí, čímž, zvláště za nepříznivého počasí, velmi trpěl. Dal si zhotoviti uzavřené nosítka (na způsob bedny, zeleně natřené), v kterých se nechal od jedněch manželů do kostela nositi a v případě pohřbu vezen byl na voze, nebo na saních, což u mnohých vzbuzovalo veselost a u přespolních lidí i podivení, když ze zelené bedny a ze spousty příkrývek a obalů sestupoval z vozu, nebo saní, velebný pán.

Po zemřelém faráři Milímovi obdržel faru v Rakvicích Václav Blažek, do té doby v Brumovicích a spravoval tuto jenom tři měsíce a byl zde pochován v měsíci září téhož roku.

Po tomto nastoupil duchovní úřad Josef Pták v roce 1884, jenž mě s Františkem Švástou 7. listopadu oddával a křtil naše první dítě Boženu v roce 1890. Téhož roku odešel do penze.

Starší má sestra Marie onemocněla na souchotiny a zemřela 22letá 8. listopadu 1883, zanechavši po sobě dvouměsíční dítko Ludmilu, nar. 13. září 1883, která se pak v roce 1902, 12. listopadu, provdala za Jana Kamenského.

V roce 1884 byla jsem v listopadu za starší družičku na svatbě mé sestřence Anny Nečasové s Janem Korčákem a v květnu roku 1885 na svatbě Mag. Filípkové s Jos. Jánoškem. Roku 1884, v květnu, jela jsem za příležitosti biřmování do Vídně, jelikož má kmotřenka Kateřina Schwarcová byla odsud. Rozená byla ovšem v Rakvicích.

V rodině mého bratra Václava zemřelo na začátku srpna 1884 novorozené dítě a právě byla celá rodina shromážděna po pohřbu a zároveň i na hostině, neboť toho dne slaven i úvod, když přišel té chvíle z Bilovic od sestry Františka Kachyňové posel s nemilou novinou, že této, v předešlé noci, vyhořela stodola s obilím i s namláceným tam, čistým již, zrnem. Švagr Kachyňa té doby nebyl doma, an právě odbýval voj. cvičení v Kroměříži. Rozumí se, že otec ihned do Bilovic k sestře vozmo odejel.

V roce 1885, konány na paměť tisíciletého výročí smrti sv. Methoda, z celé Moravy a i odjinud z ciziny, veliké pouti na Velehrad. Pouť z Rakvic pořádána toho roku asi v měsíci září, které jsem se také zúčastnila. Při tom vzpomínám si na vyprávění mé maminky, jak tato i s tetičkou Marií Průdkovou, byly na podobné pouti na Velehradě v roce 1863, kdy zase oslavována na paměť tisíciletého výročí příchodu sv. věrozvěstů na Moravu. Tetička Průdková na památku těchto oslav zjednala do kostela prapor ve slovanských barvách s obrazem svatých Cyrila a Metoděje, který dala vyšíti, a který býval nošen při slavnostech církevních i světských. Praporu toho již není. Tato tetička Marie darovala do kostela též 14 obrazů křížové cesty, které byly ze sbírek věřících v roce 1928 pěkně opraveny za úřadování P. Jana Spurného.

Tohoto roku 1885, 14. srpna, přihodilo se v Rakvicích neštěstí, které, že se stává zřídka, pak svojí hrůzou vzrušilo celou osadu. Odpoledne totiž toho dne, asi ku třetí hodině, vypukl na půdě domu čp. 27 patřícího Jos. Horáčkovi (jenž měl za manželku moji sestřenicí) požár. Toho času jela právě moje maminka s pacholkem z domu do sklepa. Když spatřili valící se kouř z hořícího domu, popohnali koně a přijeli právě naproti, když čeledín viděl z hořící půdy do otevřeného domovního průjezdu, skočiti nějakého člověka, který byl zahalen celý v ohni a jenž běžel přímo do louže na dvoře. Byl to sám hospodář domu, Horáček. Z louže odnesli jej lidé do stínu u stodoly, kde jej polévali olejem, ale všechna lidská pomoc byla již marná. Ležel celý popálený, vlasy na hlavě, uši a ruce ohořelé, z ruk, jako by měl na nich roztrhané rukavičky, visela mu v cárech ohořelá kůže; vůbec bylo hrozné a žalostné na něj pohlédnouti.

Před tím dopoledne přišel Horáček za mým otcem do sklepu a prosil ho za odpuštění, v příčině onoho výše uvedeného soudu otcova s Foukalem. Snad ozval se v Horáčkovi hlas svědomí, že v onom procesu svědčil

nesprávně proti otci, čehož napotom asi litoval. Teprve za dva dny po požáru, za hrozných bolestí Horáček zemřel.

V následujícím roce 1886 vysázeny byly vinohrady na pozemcích „podzajčím“ a otec téhož roku byl vylosován za porotce.

V roce 1887 bylo ve farnosti naší biřmování a při té příležitosti, posvěcen brněnským biskupem Bauerem toho roku rozšířený hřbitov. Na svátek svatých Cyrila a Metoděje jel s koňmi náš čeledín Cabal Jan do Jezer plavit. Na zpáteční cestě přes Panský díl, shodil kůň čeledína ze sebe a za bujného nepokoje ukousnul Cabalovi palec na ruce, následkem čehož byl ihned zavezen do nemocnice do Valtic.

(V původním znění autora)

z kroniky Ludmily Švástové, roz. Hrdinové

Žně

Když nastal ten žňový čas
hospodáři chodili po úvratí polí,
v bílých košilích s vyhrnutými rukávy,
drobili klásky v dlani
zkoušeli, jestli zrnko v zubech křupne,
tváře naduté jak křečci.

Volal jeden na druhého
tatiček na strýčka Michala:
Michale, co říkáš na naši pšenici?
Strýček Michal, když přišel na úvratí,
rozhlédl se napřed po poli
rozdrtil klásky v hrsti
dal si pár zrnko do huby a řekl:
Sláma je bílá, klásky se háčkují, zrnko křupne,
dá-li Pánbu, takého dne jak je dnes,
možete na ni zítra jít, séct,
vázat snopy a skládat do mandelů.

Ráno, když spadla rosa šlapali z dědiny
celé rodiny, jak stáda hus,
doma zůstali jen dědečci a malé děti.
První šla naše mamička
s Liduškou na zádech v travnici,
potom já a dvě starší sestry,
poslední tatiček, s kosou na rameni,
obrátenou špicí nahoru,
s toulcem udělaným z rohu krávy,
zavěšeným háčkem na zástěře u pásu
v něm kamínek na broušení kosy,
který hrkal cestou, jak na velikonoce hrkáči.

Na poli sestry odebírali obilí
za kosou z posádu, dělali hrstě
a dávali na strnisko,
já s mamičkou je vázali do snopů,
skládali do mandelů a hrabali
roztrošené klásky po poli.
Osiny nás škrábaly pod košilí na těle,
šavloví koníci skákali po strnisku,
chytali do tlamiček komáry a mušky.
Poslední pokos, mávnutí kosou,
deset mandelů a to byla teprv pšenice.

Pavel Popovský st.

Muzikanti

No, řeknu vám, že v nekerej dědině je muzikantů jak blech v psím kožuchu a v nekerej dědině není ani jeden. U nás v Rakvicích bývaly za doby první republiky muziky dvě. Jedna byla Korčáková a druhá Filova a ještě kolik dobrých harmonikářů a huslistů tu bylo. Tenkrát vlastně každěj učitel uměl hrát na nejakěj hudební nástroj a muziků si k temu učitelování přivydělával. Strejc Ludvik Frýbert od dolní hospody uměl hrát na harmoniku, na husle a v muzice hrál na baskřídlovku. Tito huslaři a harmonikáři hrávali po hospodách, po sklepech, kde chlapi dovedli, když ich to popadlo, oslavovat aj tři dni bez přestání. To se stávalo hlavně v době druhé světovej války, kdy byly muziky zakázány a lidi se přece nejak pobavit museli.

Kazdej moc dobře ví, že muzikanti sú chasa veselá. Sedijú, hrajú a při tým hraní nesledujú enom noty, ale aj co se děje okolo nich a špekulujú co by kemu vyvedli nedobryho. Nekdy se im to podaří, ale nekdy je to aj obráceně. V tech dobách válečných si choďoval do Rakvic přivydělat jeden zvláštní harmonikář. Byl odnekád z Vrbice nebo z Bořetic, to už vám neřeknu, aj méno už čas smazal a ten chlap zahrál na harmoniku kdo si co poručil, k temu hraní zazpíval a dyž se mu při tem hraní a zpěvu dal přečíst nejakěj článek z novin nebo knížky, tak ho jak dohrál a dozpíval, odříkal z paměti. Zkuste to a poznáte, co je to za kumšt.

Jednú, to se stalo na Kateřinský hody, kdy muzikanti odešli ze sálu hned po půlnoci a ani nečekali na zaplacení. Tenkrát v tým roku došla skoro zima. Mrzlo až praštělo, snih poletoval mezi kolotočama a střelnicama, ale na hodový veselí to nemělo žádnéj vliv. V sokolovni se zpívalo, tancovalo, starší se rozehrávali mladým vínem, mladí tancem a zima nevaďila ani děčkám na houpáčkách. O půlnoci, jak je zvykem, si muzikanti odskočili na večeri a právě tejto chvílky využil Jenda Suchánek a jak se nikdo nedíval, vložil mezi dvě půlky klarinetu cigaretovej papírek a hned zmizel v hospodě. Nikdo nic neviděl, nikdo nic netušil. Muzikanti se vrátili do sálu posilněni gulášem a hodovým koláčama, spokojeně si zasedli ke svojim nástrojům, narychtovali si noty na říznou polku, kapelník a bubeník Karel Fila dal znamení, křídlovky se rozezpívaly a netrpěliví mladí tanečníci se rozběhli pro děvčata. Všecko se zdálo byt v nejlepším pořádku až do tej doby, než došlo na sólo pro klarinet. Už před tým si muzikanti všimli, že klarinet netrylkuje, ale říkali si, že ještě nechytl dech, ale jak byl ticho aj na svoje sólo, to už bylo napováženú. Né, že by se klarinetista nesnažil, všeci viděli, že fučel do toho dřevěnýho instrumentu jak dyby mu šlo o život, ale ani sebemenší tóneček nebo písknutičko z toho tenkýho dřevěnýho instrumentu nevyšlo. Překvapení muzikanti přestáli hrát, nervózní kapelník zezadu od bubna provrtával palčivým pohledem nešťastnýho klarinetistu, ale ten enom nechápavě krčil ramenama. Znova se muzikanti naštelovali, znova dal kapelník pokyn ke hraní, znova došlo na sólo pro klarinet, ale ten zas byl hluchej jak poleno aj dyž klarineták do něho fučel, div si škraň neroztrhl.

„Ten klarinet je snád začarovanej,“ krútili hlavama muzikanti. „Rychle rozděltejte ten krám, nekde přece musí byt chyba a o žádných čárech nechcu nic slyšet!“ nařídil kapelník a hned po rozdvoujení klarinetu všeci věděli proč klarinet nehrál. Důkaz byl na světě.

„Kdo to udělal! Ptám se vás naposledy kdo za lumpa to udělal?“ burácel do sálu kapelník, ale vínem a tancem rozjařenej sál mu nevěnoval pozornost enom stárci začali tušit, že se něco nekalýho stalo a že to může s hodama špatně dopadnúť a jejich tušení se im do puntíku vyplnilo.

„Tož vy nic. Nikdo nic neudělal, nikdo nic neviděl, tož z nás si teda žádnéj bláznů dělat nebude! Chlapi zbalte nástroje a ide se dom. Takovým pazgřivcom my hrát nebudeme, to teda né!“ křičel kapelník, zlostně práskl do bubna a klačil muziku k východu.

To rychlý a nekompromisní zakončení se ale nelíbilo stárkom a tak začalo žduchání, dohadování aj nejaká facka padla, ale nic

nepomohlo, muzikanti se už nevrátili, bylo dohodovaný. Jedinej kdo z tej patálie měl radost byl „lišák“ Jenda Suchánek. Přiznal se kamarádům až na vánoční svátky.

Estě jeden případ vám možu povykládat, kdy muzikant došel k úhoně.

Stal se strejcovi Tondovi z Rakvic taky za první republiky. Jak se včil jezďívá k muzikám přes pole, tak to se jezďívalo aj v dobách minulých a tak si vykročil k muzice přes pole do Lednice aj strejc Tonda. To estě tenkrát strejc byl mladej a svobodnej a pěšky to od nás do Lednice okolo „Facky“ přece není daleko. Lednica tenkrát bývala ponejvíc dědina německá proto se tam musel mět každěj mladej návštěvník muziky napozoru. Němečtí mládenci si nerádi necháli odvádět devčice inam a tak vračky se konaly každú muziku.

Hned, jak strejc Tonda vkročil do sálu zalíbila se mu hned u dveří stojící černovlasá, štíhlá děvčica a tak hned jak muzika začala hrát, šel pro ňu tancovat. Veliký neštěstí ale bylo, že právě túto dívku měl vyhlídnutú aj německěj trumpetista. Enom jak odtrúbil začátek, hned položil trumpetu a hrnul se do sálu tancovat. Chasník to byl vysokej a rovnej jak topol, ale at byl jakej byl, strejcovi Tondovi se nelíbil a když mu už po třetí při tanci přebíral jeho vyhlídnutú děvčicu dal temu němcmovi takovú facku, že to plesknutí bylo slyšet až na záchodě a to byl signál jak pro místních, tak přespolních mládenců. Německěj muzikant byl zlostlý bez sebe. Chytl o hodně menšího Tonda okolo pasu, zvedl ho nad podlahu a jak s ním chel uderyt o zem svezly se mu nohy a tak sebú pleskli na zem obá dvě. Jak místní chasníci viděli, že jejich kamarád leží na zemi, vrhli se mu na pomoc, k nim se připójili přespolní kluci a uprostřed sálu vytvořili velkou hromadu zmitajících se těl, na spodu s rozplácnutým strejcem Tondou. Ten se nemohl hýbat, nemohl dýchat a když už si myslel, že se blíží jeho poslední hodinka, objevila se mu před nosem něčí ruka. Nevěděl kemu patří, ale ze zúfalství to bral jako poslední možnost záchrany svojego mladýho života a tak si ruku přitáhl k sobě a ze všech sil se zakúsl do palca. V tú chvílu se ozval řev jak dyž dere nekdo kožu z živýho tygra, ale Tonda nepovolil. Řev neustával a tak se hromada těl začala pomalu rozpadat až ostáli na zemi ležet enom Tonda s německým muzikantem. Trumpetista si držel ruku a bolestně nařikal, na podlaze pod nim se zvětšovala kaluž krve. Kamarádi ho odváděli k ošetření do hospody a strejc Tonda byl volnej. Pomali se postavil, oprášil se a jak zjistil, že o něho nikdo nejeví zájem, oblúkem vyplul ukúsnuť němcej palec na podlahu a už na nic nečekal, otevřeným oknem vyskočil do letní noci a utíkal k Rakvicám co mu nohy stačily.

(v původním znění autora)
Pohl Zdeněk

Rakvická kapela z let dvacátých a třicátých
Horní řada: Bartošic, Cabal Jos., Dvořák Čeněk, Suchyňa Jan, neznámý.

Dolní řada: neznámý, Kamenský, Pohl Emil, Pohl Jos., Sedláček, Kamenský st.

Stojící bubeník - Bedlivý

Lotýnka

Za první republiky byli správci státních statků a lesů většinou Němci a Maďaři, kteří neuměli mluvit dobře česky. Pracující člověk byl pro ně to, co dobytek. „Kolik hodin děláme pane správce?“ ptal se Bednařík, ten co jezdil s volama a vodil je s řetízky v ruce u krku.

„Petnaryk neteláme na hotyny, teláme na ten a tyš sa ty to nelípí, zotan doma,“ odpověděl správce. Ti poblíž, kteří to slyšeli, zašla jim chuť ozvat se a zastat se Bednaříka, každý měl doma početnou rodinu, pracoval za deputát, bydlil většinou ve dvoře „v ratejně“ velké místnosti, společně, přepažené dřevem a konopnou plachtou a vařil společně, uprostřed na jednom sporáku.

Na podzim, když se vozila řepa do cukrovaru a zkrájky do krechtů, většinou přišlo a spřežení volů s lidmi bylo harmonicky tak dokonalé, jak chůzí, tak i apatií k okolnímu světu. Až večer, když si volaři svlékli široké zástěry a kabáty, umyli se ve škopíku teplé vody od bláta, jízbou se neslo: „Ejhle, člověki!“

Panští pacholci, kteří jezdili ve dvoře s koňmi, byli většinou svobodní, byla to vyšší kasta a také si na tom zakládali. Seděli na vozech a řídili si spřežení opratěmi.

Už řadu let jezdil s voly Isidor Mráka. Měli se ženou Filomenou sedm dětí a proto neměl v práci na vybranou. Když šel večer domů, tvrdá a široká zástěra s prsíškem, v níž měl obepnuté celé tělo, mu plandala před sebou. Konev deputátního mléka, které nesl k večeri pro rodinu, mu visela vpředu zavěšené z krku na provázku a na zádech nesl otep sena pro kozu a králiky.

Isidor i jeho žena byli pracovití, o děti se starali, jenom jednu slabost měli, sázeli každý měsíc do Lotýnky čísla, která jim ve snu víla „Naděje“ vybájila nebo si přes den vyfantazirovali sami.

Za ty roky, co sázeli do Lotýnky, měli v papírové krabici hore u stropu, na dřevěném roštu stohy tažebních lístků, ve kterých se každou chvíli přehrabovali a někdy to bylo jen o jedno číslo, kdy jim výhra unikla. Snář hore za roštem byl už tak ohmataný a už ho ani nepotřebovali a každý sen si přeložili do čísel. Filomena šla každý měsíc do sousední dědiny na poštu vsadit do Lotýnky.

Bylo to v mlatu. Svázelo se obilí k parní mlátičce, která stála venku na lánu. Formani ve dvoře zapřáhli v pět hodin ráno a mlátilo se až do západu slunce.

Isidor vezl poslední fůru, byl unavený a při chůzi cestou s řetízky v ruce od volského krpače usnul. Ve snu, místo velkých rohů vola, vidí Anděla a místo bříkání řetízku slyší hlas: „Isidore, vaše naděje na výhru bude splněna, napište si na tiket číslo, kolik jsi vezl snopů obilí k mlátičce, od začátku mlátu. To číslo nesmí být ani o snop větší nebo menší. Jedna podminka tady je, budeš dál jezdit s volama a nebudeš se vyvyšovat nad své kamarády.“ Isidor si dělal po

každé přivezené fůře na dlouhé žebřině vozu kapesním nožem zářez. Po večeri, kdy děti spaly, vyložil svůj sen Filomeně. Ta byla radostí posedlá a chytala se každého čísla. Jak Filomena, tak Isidor nikdy nepřemýšleli, co by s tolika penězi dělali, kdyby vyhráli.

Isidor věděl, že na každé fůře, kterou přivezl k mlátičce, bylo pět mandelů po šestnácti snopech, to je osmdesát snopů a za dvanáct dnů mlatu, je to 5760 snopů. Toto číslo napsali na školní břídicovou tabulku, kterou ráno Filomena zamotala do plachetky a vzala s sebou na poštu. Filomena se po cestě smála, zpívala si, byla veselá a s kmotříčkou Nadějí občas vytáhli z plachetky břídicovou tabulku a dívali se na šťastné číslo od Anděla.

Poštmistr, když viděl tak brzy ráno ženu u dveří pošty, volal: „Ženská, otvíráme až za půl druhé hodiny.“ Filomena, když viděla jít lidi do kostela, přidala se k nim. Tak vroucně se ještě nikdy nepomodlila, aby Pán Bůh dal a vyhráli v Lotýnce. Když pak podávala poštmistrovi tabulku s vyznačeným číslem a řekla, že toto číslo chce desetkrát tuplovat, poštmistr otevřel okénko a zavolal na listonoše, kteří po ránu třídili poštu. Takový případ tu ještě neměli, hleděli na ženu jak na zjevení. Jeden ten listonoš nosil poštu do dědiny, odkud byla Filomena a ptal se: „Mráková, co vás vede k tak vysoké sázce?“ „Chcem vyhrát,“ jednoduše odpověděla Filomena, „šak nás to stojí kozu a stádo hus. které jsme prodali.“

Filomena každý den šla listonoši za dědinu naproti a trvalo skoro měsíc, co kroutil listonoš z daleka hlavou a mával rukou, že nic nenese. Až jednou pošták volal: „Mráková, podle tažební listiny vyšlo vám v Lotýnce „terno“ číslo, které jste vsadila. Filomeně ani nenapadlo, že to nebyl Anděl, který vnuknul Isidorovi to číslo, ale náhoda, že značnou část si do Lotýnky už naskládali a někdo z těch tisíce lidí přece vyhrát musí.

Mrákově večer přemýšleli, jak přivést peníze z města, kde byla sázková kancelář. „Mám nápad“, řekla Filomena. „Popros Isidore pana správce, aby jel s námi v kočáře pro ty peníze, když budem mět peníze, třeba se s nama spráteli.“ Tu slyší Isidor hlas Anděla ze snu: „A nebudeš se vyvyšovat nad své kamarády.“

Když přišli na druhý den do sázkové kanceláře, všichni úředníci je provázeli očima, kam se jen pohnuli. „Paní Mráková,“ Filomena se otáčela, když to slyšela, tak ji ještě nikdo neoslovil, jestli nemá za sebou dvojnici stejného jména. Až když u výplatní přepážky slyšeli troubit fanfáry a sám pan ředitel jim blahopřál k výhře a podával ruku, Filomena z toho byla vylekaná a nevěděla, jestli má tu ruku políbit, jak líbala křtící kmoře, tak jen řekla: „Za všechno děkujeme tomu volovi, který dal ve spánku vnuknutí Isidorovi.“ Ředitel, když to slyšel, myslel na nejhroší: „Ta ženská se z té výhry pomátla.“ Isidor, když to všechno pozoroval, otočil řeč na ostrahu peněz cestou domů, neboť bylo třeba jít přes les.

Zpráva o tak velké výhře se dostala na četnickou stanicí a tam jim poradili, aby větší

část peněz uložili do spořitelny a po cestě domů je doprovodí dva četníci.

Ve městě byl právě výroční trh a Filomena napadlo, když se zbavili té kozy a hus, koupit nové. Za chvíli Filomena poháněla dvě vemenaté kozy a stádo hus. „A to je povedeme domů za doprovodu četníků?“ smál se Isidor. A kdo ti říká Isidore, že ty kozy a husy poženeme?“ „Koupím si tady ve městě kočár se zlatým kováním, s lucernami po boku, stříškou nahoře a koně a povezem se všichni, jak se vozí pan správce, peníze na to máme.“

Četníci se po domluvě s Isidorem vrátili na stanicí a Mrákově s kozami a stádem hus se ubírali k domovu.

Když ráno přišel Isidor do práce, pan správce mu podal ruku a oslovil ho poprvé za deset let: „Pane Mráko, jistě nebudete jezdit s potahem volů, hlásí se na vaše místo dnes potřebnější.“ „A co budu dělat pane správce, nic jiného neumím.“ „Myslel jsem, dohlížet na lidi nebo mě dělat kočího.“ „To né pane správce, ze žebráka mrcho pána a já si lidi vážím,“ odpověděl Isidor.

Isidor při chůzi s volským potahem měl do večera nohy strnulé a každý večer si je máčel ve škopíku teplé vody. Když je předjížděli pacholci s koňmi, ještě na ně pokřikovali. Jednou ho napadlo: „Ti volci nejsou tak hloupí, jak si lidé myslí. Co vyměnit volům těžké dřevěné krpače, které je derou do krku za chomouty, jako mají koně a řídit spřežení volů opratěmi z vozu?“ V neděli, když byl v kostele, stavil se u mistra sedláře a domluvil s ním, že do konce měsíce zaráí, než se začne svázet řepa do cukrovaru, zhotoví sedlář dvanáct párů postrojů pro spřežení volů.

Isidor nebyl marnotratný, ale vymínil si: „Prokope, ty chomouty musí být se žlutým kuttím nahoře na kobylce, podušky a svršky na po-bočácích pěkně polstrované, tak aby netlačily.“

„Isidore, ty budou stát víc než chomouty pro koně.“ „Ať stojí, co stojí, v neděli přivezu peníze,“ odpověděl Isidor. Ještě se domluvíli, že řeknou, že je to nařízení prezidenta a vlády.

Jednou v noci Isidor s Prokopem chomouty do maštali přivezli. Ráno, když přišel Isidor do práce, vidí shluk lidí a slyší: „Ať žije prezident, který nařídil v republice používat u volských potahů místo dřevěných krpačů chomouty s opratěmi.“ Křičeli volaři a pan správce hleděl z okna, jestli to není rebelie.

Když poprvé vyjeli volaři s takto ustrojeným spřežením, seděli na vozech s opratěmi v rukou a jeli kolem školy, vyhrnuli se všichni žáci i s panem učitelem, který psal obecní kroniku. Někteří žáci mluvili se svými otci. Pan učitel ještě ten den do kroniky napsal: „Léta páně 1848 byla u nás zrušena robota a 26. září 1933 byly dřevěné volské krpače, které otíraly volům krky, nahrazeny chomouty s opratěmi a spřežení volů je řízeno z vozu.“

Pan učitel netušil, že to není nařízení pana prezidenta ČSR a vlády, ale je to útrpnost dobrého člověka Isidora Mráky a jeho výhry v Lotýnce.

Pavel Popovský st.

Rozjímání nad dědictvím

Řekla o mně jedna paní: „Bývalá učitelka a chodí do kostela.“ Je to zvláštní, že od r. 1989 uplynula už řádka let a ještě si lidi všimají, kdo by neměl do kostela chodit.

Právě v tomto roce 1989 jsem se přistěhovala do Rakvic. A tehdy, třebaže se mi rakvický kostelíček líbil, mě ani nenapadlo do něj vejít. Dnes tam chodím ráda a chci si s vámi, milí čtenáři, popovídat, jak se to mohlo stát. Prosim, žádná agitace, ale ať se ta paní dozví, ne? A má tak dušičku v peři.

V r. 1944 jsem začala chodit do školy. Náboženství patřilo mezi hlavní předměty. Na přední zdi visel kříž a vyučování zahajoval pan řídící každý den modlitbou Otčenáš. Jako všechny děti, chodila jsem taky do kostela, kde bylo pro nás vyhrazeno místo. Určitě to tak bylo i v Rakvicích. Na některých předních lavicích jsou tu ještě čitelná jména rakvických občanů. Jména jsou čitelná dodnes, ale jejich nositelé cestičku ke „své“ lavici v kostele nehledají. A přece pro naše předky byl kostel místem, kam si byli zvyklí přicházet pro útěchu a naději. Věřili tomu, co kdysi přinesli sv. Cyril a Metoděj a co dnes předávají lidem jejich nástupci – kněží. Vyzývali Krista, který učil lidi dobře žít a zemřel za jejich viny na kříži.

Po únoru 1948, kdy se zatahla „železná opona“, se začalo s propagací vědeckého světového názoru. Dospělí absolvovali nekonečná školení o škodlivosti křesťanské výchovy a náboženství vypadlo ze školních osnov. To bylo šrámů v srdcích lidí! I já mám vzpomínku.

V září r. 1949 jsem začala jezdit z naší malé pohraniční vsi do Slavonic. Jezdili jsme ne v autobusu, ale v „unře“, což bylo kdysi válečné vozidlo s rozbitou plachtou a schůdky pro nástup vzadu. Jako do kurníku jsme tam s výskáním lezli a celou půl hodinu jízdy prozpívali. Tento „spoj“ se pak vracel zpět až ve 4 hodiny odpoledne. V půl sedmé nám školník otevřel vrata školy a zmizel. (Možná ještě pod peřinu.) Téměř dvě hodiny jsme my, nezbedníci, řádili na rozlehlé školní půdě. Pak zaburácel hlas školníka a honem do tříd. Jenže já jsem neutekla. Hned napoprvé jsem totiž objevila v jednom koutě velké kříže vyřazené ze tříd. Tolik ukřížovaných Pánů Ježíšů! Bylo mi jich strašně líto. To, že je vyhodili do prachu a pavučin. Já jsem byla zvyklá před křížem pokleknout a modlit se. A tak jsem se pomodlila každý den i tady. Teprve pak jsem se odplížila, až bylo slyšet děti, které o půl deváté dorazily vlakem z Bolíkova.

Byla to zlá doba a bylo prolito mnoho slz, hlavně z očí babiček, které nemohly pochopit, že rodiče jejich vnoučat jsou okolnostmi přinuceni, odhlásit děti z nepovinného náboženství a nechat zarůst chodníček do kostela.

Ale čas běžel a lidi si zvykali. I já, protože jsem chtěla být učitelkou, jsem si jako většina dětí, zvykla. Další mladá generace už se v neděli těšila na pohádky v televizi a jejich rodičům bylo lhostejné, že kostel je dominantou obce. Většina obyvatel obcí se stávala ateisty – to asi bylo jediné, co se představitelům strany a vlády povedlo.

Dnes můžeme navštívit země EU. Kéž by si naši lidé všimli právě toho, jak se uplatňuje vztah k víře v Boha v rodinách. Jistě, 40 let je dlouhá doba.

Pan vikář z Brna, který v Rakvicích před časem zastupoval, vyslovil názor, že člověk, který obdivuje dokonalost přírody (uváděl jako příklad způsob života vodního pavoučka) a seznámí se se životem Krista, může sám dojít k přesvědčení o existenci Boha. Je to právě můj případ.

Mám ráda les. V klobouckém lese to zjara voní konvalinkou, korunami dubů prozařuje zelené světlo. A všude zpívají ptáci. Na podzim tu vdechujete vůni země a hub. Žlutnoucí tráva je obtížena bílými krajinami pavučin se spoustou třpytivých perliček. Nějak mě to tam vždy přitahovalo k zemi – poklonit se kráse a dokonalosti. Nemám teď ale v úmyslu lícit své dojmy z přírody. Než vám povím, jaká náhoda přehodila výhybku na mé životní dráze, znovu se zmíním, jak na mne, učitelku před duchodem, dopadla sprška polistopadových změn.

Všechny novoty v životním stylu, v televizi, neustálé zvraty v politickém životě i v ekonomice, houpačka, kde lidé stoupali a padali, to mne skličovalo, nerozuměla jsem tomuto jinému světu a nevěřila ničemu. Zůstalo mi málo, čeho bylo možné se zachytít a popadnout dech.

Jedním z ostrůvků klidu a porozumění byl Archlebov s kamarád-kou Růžou. Tam chodí do kostela kdekdo a já, když jsem nechtěla čekat doma u televize, jsem teda šla. „Na chóru“, protože Růženka je zpěvačka. V kostele jsem byla i v roce 1976 – v lázních, ale nebylo to ono (vadila mi čeština, kde jsem měla v paměti latinu) a po chvíli jsem se vytratila. I v archlebovském kostelíčku jsem spíš pozorovala seshora lidi a žádný zvláštní pocit jsem neměla. Pak přišlo pozdvižení. Všichni tam dole, nabitý kostel, všichni na kolenou. Teď mi blesklo hlavou. Toto, to je ono, co dnes lidem chybí: pokora, úcta k něčemu tajemnému a úžasnému.

Většinou se lidé pídí po majetku, po kráse těla, po moci, ale pořád mají málo. Mají v sobě prázdnotu. Nevědí co to je, ztížit se, vpustit do duše tajemství. Kristův odkaz a radost z něho. Tady si všichni podají ruce, cítí sílu v tomto společenství, které má svůj pevný bod a cíl.

Příští neděli jsem se už váhavě rozhlížela po rakvickém kostele. Zнала jsem tu jedinou tetičku Strýčkovou, sedla jsem si k ní a dělala všecko po ní. Zvykla jsem si na česky slouženou mši a vybavily se mi v paměti písničky, které se zpívaly tenkrát dávno v Louče.

Tak tedy, vážená paní, chodím do kostela poslechnout si Boží slovo i moudrá slova pana faráře, těším se na děti, které mi přijdou podat ruku a popřát pokoj do duše – Kristovo poselství. Společně se modlíme Otčenáš, zpíváme překrásné písně. Nalézám tu klid a radost.

Vážím si nesmírně rakvických rodin, které si uchovaly ono dědictví otců a vodí do kostela své děti. Je to dobře i pro ně, protože v křesťanské výchově, kterou tyto děti navštěvují, jim někdo vštěpuje lásku a úctu k rodičům a probírá s nimi, co je dobře a co špatně. Mnozí rodiče, zatížení prací a starostmi, si mohou být jisti, že jim někdo velmi pomáhá a dává jejich dětem nejcennější dar pro život. Že člověka snaha žít podle „Desatera“ mění k lepšímu, zjišťuji sama na sobě. Vážím už každé slovo, než je vypustí, z úst, nenadávám, když na dvoře zakopnu o slípku a nezabývám se zbytečně svými zdravotními (i jinými) problémy.

Vážený čtenáři tohoto Zpravodaje, chci na závěr říct, že psát veselé příběhy o zvířátkách je snadné a zábavné. Teď to nebylo takové. Cítila jsem ale potřebu poslat vám tohle malé klubíčko zážitků a zkušeností – a vy si ho každý po svém pomalu rozmotáte.

Náš stát uznal 2. července jako významný den našich národních dějin. Ostatně obyvatelé evropských států si také velmi váží svých světců a patronů a prokazují jim úctu, proč by to nemohlo být i v Česku? Takže v ten den se rozhlaholi kostely v Čechách i na Moravě písní, která přišla na svět v r. 1893 – text Vl. Štátný, nápěv polská píseň. Dovolte mi uvést poslední sloku:

*„ I když se pyšná nevěra kol vzmáhá
a peklo seje koukol nových zmatků,
nebudem dbáti odvěkého vraha,
nedáme sobě bráti věčných statků.
Věře vždy věrni budou Moravané,
dědictví otců zachovej nám, Pane. „*

Oldřiška Švástová

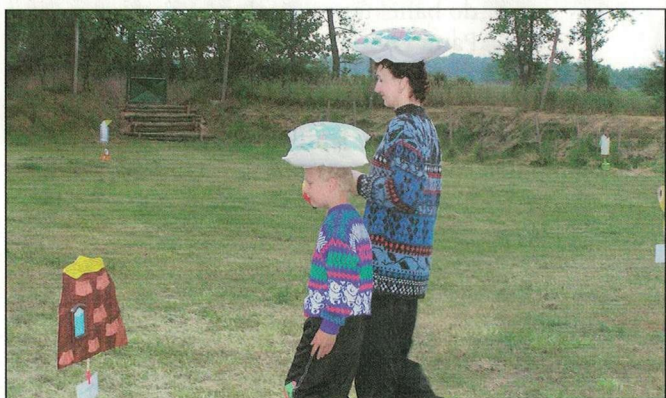
V mateřské škole trochu jinak

Letošní oslavu Dne matek a Dne dětí jsme si připravili tak, aby byla jak pro děti, tak i pro rodiče zajímavá a zábavná. Přišel nápad a akce byla na světě. Nazvali jsme ji **Spinkání bez maminky**.

Děti se nemohly dočkat. Čtrnáct dní před očekávaným termínem jsme se začali připravovat. Počítali jsme s tím, že vlastního spaní se zúčastní pouze předškoláci. To jsme se však přepočítali. Zahanbit se nenechali ani naši malí školáčky. Všichni chtěli být stateční a odvážní.

Překvapení, které jsme si pro rodiče připravovali, děti udržovaly v naprosté tajnosti a vidina toho, že budou chodit s baterkami, byla pro ně víc, než nejsladší a největší čokoláda. Dříve než ve čtvrtek - den před očekávanou akcí - jsme se do Kačenárny, tam se naše akce uskutečnila, nedostali. Stál tam hned u brány celých 14 dnů včelí úl, plný včel. Až tedy den předem uviděly děti doposud pomyslnou Kačenárnu a prostornou louku s ohništěm, kam si přijdou hrát se svými rodiči a pak spát ve spacáku. Co však přinesl pátek? Sešli jsme se v nečekaném počtu - 60 lidí! S tím opravdu paní učitelky nepočítaly. Všichni však byli kolem ohně usazeni. O oheň se postarali pracovníci čtyř OÚ a dva tatínci, kteří dřevo nařezali. Tolik toho bylo, že by se dalo sedět až do rána u ohně. Ale bohužel.

Dětí ze třídy bylo 21, na spinkání 18.

Nikdo nemohl opékat špekáčky dříve, než splnil úkoly u pohádkových postaviček - Krtečka, Jeníka a Mařenky, u pejska, u Křemílka a Vochomůrky, u Makové panenky a motýla Emanuela. Tak tedy všichni - děti a vždy jeden rodič - skákali v pytli, házeli drátěnky do koše, děti se nosily na zádech rodiče, všichni přenášeli míčky na lopatce, nosili polštářky na hlavě, chodili ve velkých botách či hledali ztracený předmět, nebo hmatem určovali předmět schovaný pod šátkem. Všichni to brali opravdu vážně a poutivě plnili každý úkol a nikdo nepokazil dětem legraci.

Teprve po splnění těchto úkolů se mohl zapálený oheň obsypat špekáčky, aby mohly mlsné jazýčky ochutnat.

Ale ejhle! Co čert nechtěl, to se stalo. Začalo pršet. Špekáčky už jsme jedli v budově, kde byly připravené stoly a lavice. Tatínkové opékali i v dešti. Najedli se všichni. Tuto hříčku přírody jsme přečkali opět hrami a zpěvem. Brzy pršet přestalo, ale rodiče už si u ohně neposeděli a moc je to mrzelo. O půl desáté večer jsme se vydali hledat to překvapení s baterkami po trpasličí stezce. Šli všichni, nebál se nikdo a každý si balíček z trpasličí stezky přinesl. Písní a pusou se děti s rodiči rozloučily a věřte nebo ne, neplakal nikdo. Větší strach a obavy měli rodiče než děti. Zabalení do spacáku, kam si děti každá maminka uložila, si poslechly pohádku, naposled si zablikaly baterkami, dostaly pusy od paní učitelek a „Dobrou noc!“ zaznělo místností z úst dětí i učitelek. Ještě dlouho se ozývalo šustění, chichotání, prskání, frkání, smrkání a brebentění, než zavládlo ticho. Spaly jako Šípkové Růženky. Jen paní učitelky nemohly najít ten správný důlek na spaní, a tak už se nemohly dočkat až budou ráno vstávat. Zima opravdu nebyla.

Děti vstávaly brzy, protože dojmy a zážitky nedokázaly v sobě udržet a hned si je začaly mezi sebou povídat. Tak se budily navzájem.

Po snídani, kterou připravily dvě maminky, dostaly děti pamětní list za statečnost a odvahu. Ani se na rodiče netěšily, chtěly tam spát ještě další noc.

Vše však jednou končí a nám akce skončila v sobotu v 8.00 hodin. Zůstanou nám všem hezké vzpomínky na to, jak si umíme, když chceme, spolu hrát, dovádět a smát se. Poděkováním byly radostné a rozzářené oči našich dětí.

Za zdárný průběh akce chceme poděkovat:

Sdružení rybářů za bezplatné zapůjčení prostor Kačenárny, **manželům Haladyovým** za odvoz a dovoz pomůcek a lehátek, **manželům Uhrovým** za odvoz lehátek, **manželům Suchánkovým (Josef a Eva)** za odvoz lehátek, **paní Moudré Jitce a paní Pešové Aleně** za zajištění snídaně, **panu Průdkovi Danovi** za filmování akce, **panu Kovaříkovi Danovi a panu Válkovi Karlovi** za noční hlídku, **paní Kovaříkové Marcele** za focení, **pracovní čtětě OÚ** za dovoz a zajištění odpadového dřeva, **panu Korčákovi Liborovi a panu Bednaříkovi Milanovi** za řezání dříví na táborák, **panu Čechovi** za přípravu a dovoz pamlsků na stezku odvahy a **Nikolce Průdkové** za zpracování pamětního listu na počítači.

za MŠ Miroslava Průdková

Za statečnost
a odvahu

při

školní akci

Spinkání bez maminky

Rakvice 21.5.-22.5. 2004

Kačenárna

pí. uč. Čechová
Průdková

Spinkání bez maminky

Každým rokem bývá ve školce koncem roku besídka, kde se sejdou i rodiče. Ale tento rok prožili ŽLUŤÁSCI úplně něco nového. Táborák v Kačenárně se spinkáním s kamarády. Na táboráku se soutěžilo, zpívalo, dovádělo a jedlo. Dobrá nálada děti neopustila ani tehdy, když začalo pršet a ony musely dovnitř. Na závěr všechny děti zazpívaly rodičům hezkou písničku na dobrou noc. Pro každého rodiče je to krásný zážitek, když vidí své dítě šťastné a to se povedlo p. uč. Průdkové a Čechové. Za to jim patří velký obdiv a DÍKY.

Sloka písničky:

„Mámo, táto, proč musím jít spát?
Chci si s vámi ještě tady hrát.
Tak málo jsem spolu byli,
ani jsme se nemazlili.
Pojďte ke mně na chvilinku,
než se schoulím pod peřinku.
Tak se mi to bude líbit moc,
ještě pusu a pak dobrou noc!“

za rodiče dětí napsala Kovaříková Marcela

Hurá na prázdniny!

Už aby tu byly, povzdechne si jistě nejedna učitelka, či učitel koncem školního roku. Vždyť těch mimořádných aktivit mimo vlastní výchovný program bylo, použijí-li výraz pana Vyslouzila „haba kuk“.

V rakvické mateřské škole máme tři barevné třídy – žlutou, růžovou a modrou. Některé mimořádné aktivity byly společné a některé si organizovala ta, která třída.

Od září do června tak děti navštívily 6 divadelních představení, dále prezentaci dravých ptáků, absolvovaly předplavecký výcvik v Břeclavi. Pravidelnou činnost vyvíjel sportovní kroužek pod vedením paní uč. Boháčkové, výtvarný kroužek a logopedie, kterou od pololetí vedla paní uč. Křivánková – speciální pedagog.

Z jiných zajímavých činností uvádím:

- podzimní výlet na kolech s rodiči
 - opékání brambor na poli
 - tvoření z přírodního materiálu s rodiči
 - návštěva u Nachtigalů, jízda dětí na koni
 - návštěva čerta a Mikuláše v MŠ
 - předvánoční posezení při svíčkách, besídka pro rodiče
 - karnevalové řádění
 - spinkání bez maminky
 - školní výlet
 - besídka pro maminky
 - sportovní soutěže, rozloučení s předškoláky, táborák
- Právě poslední uvedená akce byla dovršením letošního školního roku. Program na ní obohatily tanečním programem i organizační výpomocí děti ze skupiny „Simoni“ a „Baby Simoni“ pod vedením paní uč. Břečkové a Látalové.

Vím, že nejedna akce byla finančně náročná i pro rodiče. O to víc si cením sponzorství.

DĚKUJEME: Manželům Krůzovým

- firma Mikro – 3x ročně darovali dětem hodnotné hračky ve velkém množství.
- Manželům Hyclovým – pozvali děti na občerstvení na výletě do Lednice a koupili špekáčky k táboráku pro všechny děti.
- Panu Slámovi za dodání dřeva na táborák.
- Firmě TPH
- velkoobchod Břeclav – dodala sladkosti do balíčků pro všechny děti.
- Panu Lubomírovi Malinkovi za dodání sirupů na občerstvení.

I drobnosti potěší. V průběhu školního roku nám rodiče dali, nebo půjčovali CD disky, modelovací hlinu, pomohli při focení, nebo filmování dětí. I Vám patří dík.

Za své kolegyně, Jana Mikuličová

ŠKOLA V PŘÍRODĚ

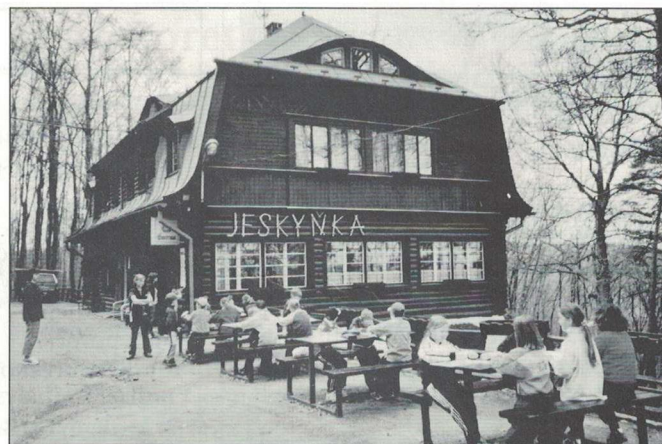
Třetí dubnový týden prožili žáci 1. a 3. třídy ve škole v přírodě v Javoříčku. Ubytování nám poskytla chata Jeskyňka, která se nachází přímo nad vstupem do Javoříčských jeskyní, v krásném lesním prostředí. Při návštěvě jeskyní nás zaujal nejen Dóm Gigantů, ale hlavně netopýři, kteří tam nerušeně odpočívali. V blízkém okolí chaty je k vidění i Zkamenělý zámek a Indiánská osada U posledního mohykána. Turistickou lahůdkou byla návštěva hradu Bouzov, či spíše zpáteční 5km pěší túra lesem. Hrad se nám moc líbil. Vždyť se tam natáčela pohádka O princezně Jasněnce a létajícím ševci. Nádherné prostředí, výborná kuchyně, nové poznatky, spousta soutěží, diplomů a oceněných - to byla letošní škola v přírodě. O zdraví se starala paní Radka Suská, pedagogický doprovod tvořily paní učitelky Z. Skřivánková, D. Lacinová, M. Zlámalová a R. Jedličková.

1. třída

U posledního mohykána

Před chatou Jeskyňkou

1 a 3. třída před hradem Bouzovem

Eliška Rampáčková 3. třída

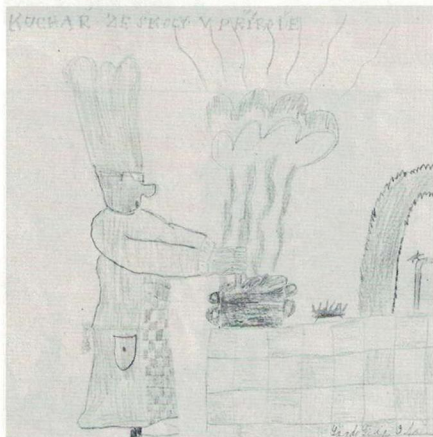
Nakreslila Eliška Rampáčková, 3. třída

Básničky, které vytvořily děti na téma - Škola v přírodě

Bouzov

Bouzov, to je prima hrad,
chodí na něj každý rád.
Když tam ještě vládl král,
pokaždé se všemu smál.
Když však přišel o svou dceru,
podobal se přihlouplému.
(Klára Pohlová)

Nakreslil Filip Šando, 3. třída

Zkaměnělý hrad

Zkaměnělý hrad,
každý hledá rád.
Vede k němu cesta dlouhá,
nohy bolí - ouha, ouha.

Javoříčko

Javoříčko, Javoří,
kuchaři se podaří
špenát, řízek, hranolky,
to je něco pro holky.
Kluci zase rádi sýr,
z lesa k tomu houká výr.
(žáci 3. třídy)

Šlehačka a les

Šlehačka je bílá, sedí na ní víla.
Vila je z jeskyně, vedle plno stromů je.
(Ondřej Průdek, 3. třída)

K Bouzovu

K Bouzovu je cestička
kolem plno lesíčka.
Cestou houká výr,
k večeri je sýr.
Kuchař nám ho uvaří,
určitě se podaří.

(Eliška Rampáčková)

Na tú našu notečku

V neděli, 30. května 2004 se v sále Sokolovny konala soutěž dětských zpěváků. Zde jsou její výsledky.

1.kategorie (1. a 2. třída)

1. Jana Otáhalová (Kobyli)
 2. Jan Kočár (Valtice)
 3. Jan Míchal (Velké Pavlovice)
- cena poroty:
Markéta Břečková (Rakvice)

2. kategorie (3. a 4. třída):

1. Radim Kočár (Valtice)
2. Jana Kurcová (Šakvice)
2. Denisa Doležalová (Valtice)
2. Daniel Rapant (Klentnice)
3. Barbora Grůzová (V. Pavlovice)
3. Žaneta Pluháčková (Rakvice)
3. Jaroslav Polomini (Šakvice)

Marie Lukešová

Dminka Skřývalová

3. kategorie (5. a 6. třída):

1. Marek Kraus (Šakvice)
2. Martin Prchal (Šakvice)
3. Jaroslav Tesák (Kobyli)
3. Veronika Schäfferová (V. Pavlovice)

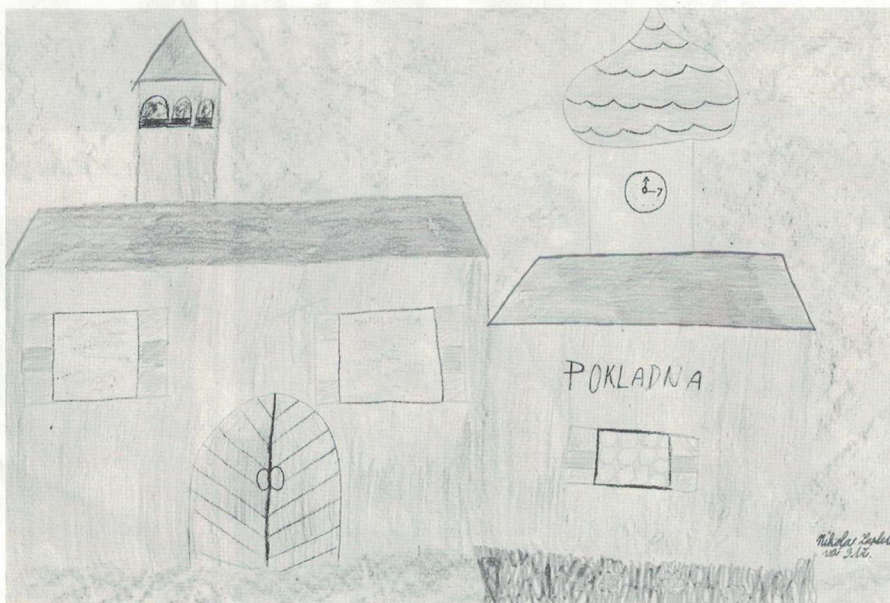
4. kategorie (7., 8. a 9. třída)

1. Veronika Vrabcová (Sedlec)
1. Dominika Skřývalová (Rakvice)
2. Marie Chmelinová (Mikulov)
3. Marie Lukešová (Rakvice)

5. kategorie: duet:

1. Veronika Vrabcová (Sedlec) a Marie Chmelinová (Mikulov)
2. Aneta Nováková a Eliška Vomáčková (V. Pavlovice)
3. Eliška Rusňáková a Jaroslav Tesák (Kobyli)

Hana Matějková ZŠ Rakvice

Nakreslil Nikola Zapletalová, 3. třída

KROK SUN KROK TANEČNÍ PŘEHLÍDKA HUSTOPEČE MAŽORETKY

V pátek 7. května 2004 se v Hustopečích uskutečnil další ročník taneční přehlídky KROK - SUN - KROK. Zúčastnily se jí také mažoretky naší základní školy. Všechna děvčata se představila společnou skladbou s pompony „Sme také aké sme“. Starší mažoretky předvedly skladbu s hůlkami s názvem „Trojský kůň“, ve které se poprvé na veřejnosti ukázaly v nových kostýmech.

Nakreslil Pavel Matoušek

Mažoretky v Chorvatsku

Poslední vystoupení mažoretek ZŠ a MŠ Rakvice v tomto roce se uskutečnilo v Chorvatsku za spoluúčasti mažoretek z Valtic, Břeclavi a Pohořelic.

Petra Foukalová, Aneta Jedličková, Martina Lískovcová, Dominika Matějková, Lenka Pešová, Nikola Průdková, Tereza Těšínská a Tereza Uhrová se představily v nové skladbě Terezy Těšínské (7.třída) s názvem „Ruská Máša“.

Líbilo se i duo Tereza Těšínská a Tereza Uhrová na píseň Sedan dana - s hůlkami. Slavnostní defilé s úspěchem zvládla Martina Čermáková, Kristýna Bachoríková, Petra Kratochvílová a Hana Foukalová.

Sunce, moře, výlet na Hvar a spousta zážitků bude děvčatům odměnou za celý rok práce v kroužku.

Pozvánka

Po prázdninovém odpočinku se děvčata představí na přehlídce mažoretek v Hustopečích, spojené s volbou MISS MAŽORETKA - termín - září 2004.

Poděkování

Všechny mažoretky děkují rodičům a také občanům Rakvic za pomoc svozu železného šrotu, sběru papíru a paní Aleně Drápkové, která jim ušila velmi slušivé kostýmy.

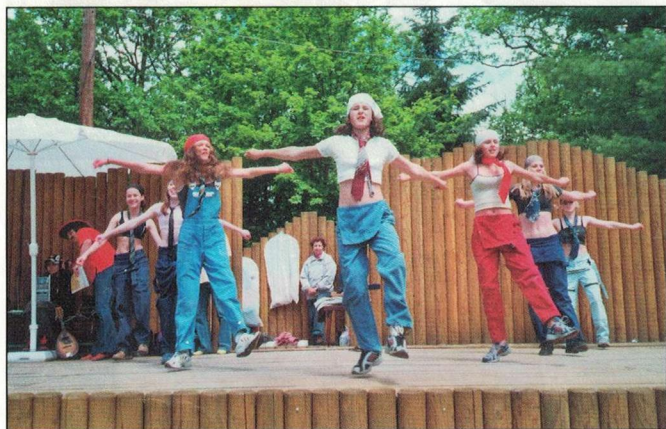
vedoucí mažoret - R. Jedličková a D. Lacinová

SIMONI přispěli na dobrou věc

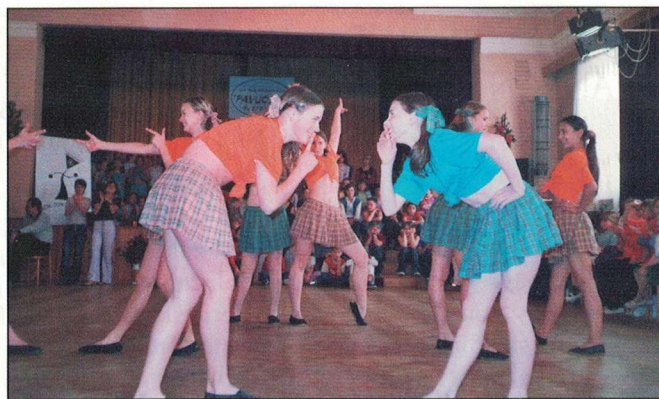

Členové a vedoucí TK Simoni přispěli finanční částkou na výstavbu druhého patra Domu na půli cesty (D1/2) ve Velkém Dvoře u Pohořelic. Sdružení pěstounských rodin, které má tento dům pod patronací, nás přizvalo ke spolupráci na kulturních akcích, které pořádají. V neděli 16. 5. jsme svými vystoupeními zpestřili program Dne dětí a rodin v ZOO v Brně. Kromě „pracovní části“ mohly naše děti

navštívit zdarma ZOO a zúčastnit se různých atrakcí. Slovem provázely celou akci tetiny Klotylda a Matylda, které znají naše děti z programů pro mateřské školy. Kromě našeho souboru zde vystupovaly například rómské děti a mažoretky z Brna. Z náročného, ale vydařeného dne jsme si přivezli mnoho hezkých zážitků a pocit, že pomáháme ostatním. Významně nám pomohly maminky, které s námi jely a tímto bychom jim chtěly moc poděkovat.

Sdružení pěstounských rodin nás také pozvalo na otevření 1. patra D1/2 a v pondělí 24. května jsme se ho zúčastnily (pouze vedoucí). Prohlédly jsme si výstavu fotografií Vratislava Hnátko, která dokumentuje výstavbu celého zařízení. D1/2 je přestupní stanicí mezi dětskými domovy a samostatnou životní dráhou mladých lidí

vychovaných v DD. Pozvání na tuto dobročinnou akci přijali Jeho Královská výsost Prince Michael James Alexander Steward of Albany ze Skotska, předseda poslanecké sněmovny Jan Kasal a další vládní a církevní představitelé. Na úvod zazpíval pěvecký sbor pěstounských rodin Opatřilových a Těthalových.

Po prohlídce zařízení následovalo malé pohoštění, na které přispěli svými víny i rakvičtí vinaři. Pan ředitel D1/2 David Langar měl velkou radost z navázané spolupráce s naším souborem a požádal nás o vystoupení na uzavírání prázdnin v sobotu 4. září.

Kromě těchto akcí se SIMONI zúčastnili soutěže tanečních formací FESTIVALU TANEČNÍHO MLÁDÍ v Tišnově, kde získaly juniorky 2. místo s choreografií „Joe“ a Baby Simoni se umístili na pátém místě s tancem „Zuzana“. Na začátku května se soubor prezentoval se čtyřmi tanci na přehlídce volnočasových aktivit KROK SUN KROK v Hustopečích, kam jsme přivezli i ukázkou práce žáků 9. třídy a kroužku aerobiku. Už tradičně proběhl koncem května Festival pohybu v Jiřicích u Humpolce, na kterém se prezentují taneční, pěvecká a hudební vystoupení

členů klubu Pampeliška. Z nich jsou ta nejlepší delegována na celostátní přehlídku prací, která probíhá vždy v září. Naše děti předvedly všechny svoje choreografie s velkým úspěchem a ty starší pojedou ukázat svoje umění i na podzim.

Všechny tři vedoucí Simonů by touto cestou chtěly poděkovat všem, kteří nám pomáhají finančně i tím, že podporují svoje děti v této činnosti. A nakonec bychom všechny chtěly pozvat na II. ročník Festivalu porozumění, který se bude konat v říjnu a budou na něj poznány opět děti z dětských domovů a snad se nám podaří, aby přijely i rómské děti z pěstounských rodin. Upřesnění bude včas vyvěšeno na plakátech.

Za všechny vedoucí
Dagmar Břečková

Zpráva místní skupiny Rybářského svazu Rakvice

Úvodem několik slov z činnosti místní skupiny Rakvice. Od poslední členské schůze konané dne 14. 12. 2003, kde hlavním bodem byla volba nového, se provedlo následující:

Na první výborové schůzi byli zvoleni funkcionáři v tomto složení:

předseda	Průdek Miloš
místopředseda	Suský Luboš
jednatel	Minařík Ctibor
hospodář	Osika Libor
pokladník	Jilčík Josef

členové výboru	Konečný Stanislav Průdek Jaroslav Švásta Miroslav Průdek Ctirad Hajda Václav Rozsypal Jan
revizní komise	Valoušek Petr Lukoš Leoš Průdek Radek

Současně vznikl plán činnosti s níže uvedenými úkoly. V souladu s plánem byl uspořádán tradiční rybářský ples dne 14. 2. 2004 s velmi dobrou účastí, opětovně bohatou tombolou, za což patří díky našim sponzorům a přátelům rybářského cechu. Průběh plesu byl většinou zúčastněných hostů hodnocen kladně.

V podstatě již od začátku roku probíhaly brigády kolem našich vod – sekání náletových dřevin, prosekávání ledů a zejména také úklid a ochrana stromů kolem našich vod, včetně jiných činností, zaměřených na ochranu vod a životního prostředí. Při tomto bylo odpracováno cca 230 hodin.

V průběhu měsíce dubna se začalo pokračovat ve výstavbě rybářského skladu „Na trávníkách“. Zde je nutno sdělit, že některé naše členy tato akce zaujala natolik, že na ni odpracovali větší počet brigádnických hodin. Tento sklad bychom chtěli ještě v letošním roce dokončit a uvést do provozu.

Od Obce Rakvice jsme dostali do pronájmu objekt zrekonstruované Kačenárny. V současné době jsme provedli drobné úpravy areálu, abychom zde mohli uspořádat poprvé rybářské závody. Do budoucna plánujeme další, na zkulturnění tohoto krásného prostředí. Po dosud provedených úpravách zde 29. 5. 2004 proběhly rybářské závody dospělých a následně 30. 5. 2004 závody rybářské mládeže, jak z naší, tak i z okolních obcí u příležitosti oslavy „Dne dětí“. Závodu dospělých se zúčastnilo 236 rybářů, kteří ulovili celkem 169 ryb, z toho 109 kaprů, 26 cejnů, 23 karasů, 2 boleny, 6 úhořů, 1 candáta a 1 okouna. Vítězem se stal **Gál Josef** z Rakvic ulovením kapra o váze 4,60 kg, na druhém místě se umístil celkovou délkou 329 cm ušlechtilých ryb **Jeřábek Libor**, na třetím místě za stejné hodnocení v délce 252 cm – **Doležal Zdeněk** a na čtvrtém místě délkou 357 cm všech ulovených ryb – **Konečný Jaroslav ml.**

Dětských závodů se zúčastnilo 118 dětí. Přestože letošní úlovky nebyly tak velké jako v letech minulých, jejich snahu jim vynahradilo občerstvení a krásné ceny nejen pro vítěze, ale pro všechny zúčastněné, za což patří díky našemu Obecnímu úřadu Rakvice a dalšímu sponzoru „Rybářství

GUTMAN“ ze Strachotína. Zúčastněný „rybářský potěr“ ulovil celkem 67 ryb, z toho 28 kaprů, 17 karasů, 20 cejnů a 1 úhoř. Rybářské závody se nám vydařily a věříme, že krásné prostředí této lokality bude do budoucna lákadlem i pro další rybáře.

V letošním roce ještě plánujeme „**noční rybářské závody**“. Předpokládáme, že se nám podaří vyřídít veškeré nezbytné formality s tím spojené, aby akce mohla být uspořádána.

Dále plánujeme koncem měsíce srpna uskutečnit již tradiční **posezení se sponzory a přáteli rybářů**, jako poděkování za náklonnost při poskytování darů do tombol, všech, námi pořádaných akcí. Termín bude upřesněn.

V závěru něco pro **naše ženy**: Místní skupina vymyslela pro naše ženy sportovní a zábavné rybaření.

„Sežeňte si udičky,
mámy, tety, babičky.
Termín vám brzy sdělíme,
dnes ho ještě nevíme.
Upoutat vás dneska chceme,
únavu ať padnete do postele.
Až půjdete zítra do samošky,
premluvte na akci kámošky.
Sluníčko ať nám svítí celý den,
ať vyženeme ženy z domu ven.“

Rovněž termín tohoto sportovního klání bude včas oznámen.

O dalším dění a činnosti naší rybářské skupiny budete včas informováni v příštím čísle Zpravodaje.

PETRŮV ZDAR!

Výbor místní skupiny RS Rakvice

Večer u rybníka

Když jdu večer na procházku,
vidím vše jak na obrázku.
I když šero kraj už halí,
obrysy Pálavy je vidět v dáli.

Večerní příroda mě vždy láká,
když nad hlavou měsíc svítí, plují oblaka.
Ten úžasný obraz dává duši klid,
proto je krásné tiché přírodou jít.
Měsíc svou stříbrnou tvář tiskne
na hladinu rybníka, ve kterém se zaleskne
tou tichou krásou rozzářenou.
Vlnky to stříbro zvolna po hladině ženou
a rozverně si hrají. Vlnky lunu houpají,
stříbrné vlasy jí laskavě koupají.
Hravé je ve vodě to těleso nebeské.
Je to jak v pohádce. Je to tu hezké.

Marie Darmovzalová

Nakreslil Strmiska, 6 tř.

Soustředění oddílu kopané starších žáků

Dne 14.5.2004 jsme odjeli na jednodenní soustředění do Štítné nad Vláří, spojené s přátelským utkáním se zdejšími borci. Vyrázili jsme všichni mladší a starší žáci s trenéry ráno od hřiště. Cestou byla zastávka v krásném městě Luhačovice. Zde jsme prošli lázeňskou kolonádou, která se nám moc líbila. Škoda jen, že jsme nemohli ochutnat pramen Vincenty, protože bylo zrovna zavřeno. Někteří z nás však ochutnali pramen Ottovka, který nám moc nechutnal. Potom byl rozchod. Někdo zavítal do cukrárny na zákusek, někdo obdivoval ryby v místním potůčku, někdo šel hledat U-rampy, které stejně nenašel a někdo se jen tak procházel. Potom jsme odjeli přímo do Štítné. Tam na nás čekal pan učitel

Hnáníček, díky kterému se celý výlet uskutečnil. Určitě si mnozí vzpomenou nejen na dobrého fotbalistu, ale i na skvělého učitele, který působil zde v Rakvicích. Zařídil nám oběd v jejich pěkné Základní škole, který některým z nás moc nechutnal. Asi to bylo tím, že jsme dojížděli zásoby z domova a hlad jsme neměli. Potom jsme se přesunuli na hřiště. Jako první šli hrát mladší žáci. Přestože jsme věděli, že místní borci hrají župní přebor Zlínského kraje, nezalekli jsme se a nastoupili do zápasu s elánem. Několik desítek minut jsme jim byli dokonce rovnocenným soupeřem, ale potom se ukázala zkušenost místních a my nakonec prohráli 5 : 2. Za nás dali branky Pavel Juřena a David Baloun.

Po skončení tohoto zápasu nastoupili starší žáci, jednoznačně s odhodláním, porazit žáky ze Štítné. I když jsme prohrávali 1 : 0, brankou Honzy Juřeny jsme dokázali vyrovnat. Bohužel v závěru utkání jsme dostali ještě jeden gól a prohráli 2 : 1. Pro všechny žáky ze Štítné jsme přivezli vlaječky našeho oddílu. Bylo vidět, že byli všichni mile překvapeni. Po malém občerstvení v místní hospůdce na hřišti jsme vyrazili k domovu. Cestou jsme se ještě zastavili na benzince u Hodonína, kde všichni dostali bagety. Domů jsme dorazili okolo půl desáté večer, všichni unaveni a spokojeni z dobře vyvedeného výletu. Škoda jen, že nám moc nepřálo počasí.

Michaela Ruberová

Dechová hudba „Rakvická 8“

V měsíci květnu zahrála „Rakvická 8“, při příležitosti Svátku matek, všem maminkám na dvoře Sokolovny. Programem, sestaveným k této příležitosti, jsme chtěli ve spolupráci s Obecním úřadem poděkovat našim nejbližším za jejich lásku a starostlivost. Menší problém nám způsobila aparatura, která dosloužila právě v nejnevhodnější dobu - před začátkem koncertu. Proto jsme si na další vystoupení museli ozvučení vypůjčit, aby při koncertu v Příbících bylo zpěvačkám lépe rozumět.

Díky pochopení starosty a zastupitelů obce, bylo rozhodnuto, pořídit

novou aparaturu, která nám bude zapůjčena. Chtěli bychom jim tímto poděkovat a budeme se snažit tuto ochotu vrátit při akcích pořádaných obcí. Dále bychom rádi poděkovali paní Drahomíře Binderové, která nám ušila vesty na naše vystoupení.

Svým vystoupením jsme se snažili zpříjemnit i ochutnávání gulášů na 1. ročníku „Gulášpárty“ na „Luži“. Potvrdilo se, že zde upravené prostory by se mohly využívat i pro další různé akce, které by pomohly zviditelnit i drobné vinaře.

Nyní se už připravujeme na přehlídku dechovek do Miroslavi, kam

jste dostali pozvání k reprezentaci obce. Tato přehlídka se uskuteční v neděli 20. června.

O prázdninách máme doprovázet rakvickou fotbalovou „Starou gardu“ při jejich zápasech v jižních Čechách, zahrát hasičům ve Starči při příležitosti 100 let trvání jejich sboru a zúčastnit se i slavnostního otevření nových prostor firmy Vinselekt Michlovský ve středisku ZD Rakvice.

Věříme, že toto nejsou poslední akce, na nichž budeme v nejbližší době účinkovat, a že se spolu s přáteli dechovky setkáme i při jiných příležitostech.

za „Rakvickou 8“ L. Skrýval

Poděkování

Sobota 22. května patřila v Rakvicích „Na Luži“ společenské zábavě, utužování mezilidských vztahů a hlavně vaření srnčího guláše. S nápadem a zabezpečením celé akce přišel p. Aleš Caska a nutno podotknout, že celou organizaci zvládl na výbornou. K předem avizované akci se mohlo připojit jakékoliv čtyřčlenné družstvo, které dostalo k dispozici 6kg masa, kotel a dříví, ostatní ingredience si přineslo družstvo samo. Do soutěže nastoupilo celkem 11 družstev ať z Rakvice nebo z dalekého okolí. Po celou dobu soutěžního zápolení vládla na Luži výborná nálada o kterou se postarala dobrá muzika, dobré víno a samozřejmě samotní soutěžící, kdy rivalita mezi mužstvy téměř neexistovala. Z toho, že nakonec zvítězilo naše družstvo jsme měly samozřejmě velkou radost, ale mnohem důležitější bylo, že se akce líbila nejen soutěžícím, jejich fanouškům, ale také všem návštěvníkům, kteří sem v tu chvíli zabrousili. Ti, kteří zaváhali, mají opravdu čeho litovat!!! Chtěli bychom touto cestou poděkovat p. Aleši Caskovi. O tom, že není lehké takovou akci zorganizovat svědčí následující čísla: snědlo se celkem deset srnců, 50 bochníků výborného domácího chleba, které speciálně pro tuto akci upekli šikovný pekař p. Jaroslav Kadlec, vypilo dvě stě litrů piva a spoustu výborného vína. Takže ještě jednou dík a již dnes se těšíme na druhý ročník!

Vítězný tým rakvické cukrárny

POZVÁNKY

Stavění máje

Všechny šikovné a ochotné ruce jsou zvány i se svými majiteli na stavění máje, dne 24.6. 2004 na dvoře Sokolovny. Stárci a chasa předem děkují.

Slavnostní otevření sportovní haly SQUASH a tenisových kurtů

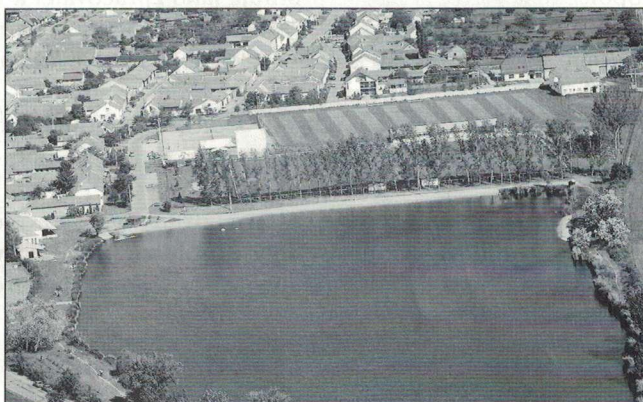
V hodovou sobotu 26.6. 2004 se uskuteční slavnostní otevření squashové haly a tenisových kurtů ve sportovním areálu na „Trávníkách, kterého se zúčastní pan Ing. Venclík Milan - člen rady JMK a také pan poslanec Bc. Pavel Suchánek. Začátek - v 10.00 hod. Slovem bude provázet komentátor Jan Slepíčka. Proběhne i exhibiční utkání handicapovaných sportovců - tenistů reprezentantů ČR.

Zvána je široká veřejnost, pro kterou bude tento areál oficiálně otevřen a může jej plně využívat, včetně možnosti zapůjčení tenisových i squashových raket.

Hody a hodky

Tradiční letní hody začínají v sobotu 26. 6. v 18.00 hod, pokračují 27. 6. zač. ve 14.00. Oba dva dny hraje dechová hudba „Ištvánci“. V pondělí 28. 6. zač. v 16.00 - hraje „Bilovčanka“
Hodky se konají 3. 7. 2004, zač. v 16.00 hod., hraje „Bilovčanka“.

Výstava obrazů

V galerijních prostorách, jako doprovodný hodový program se uskuteční výstava obrazů, keramiky, plastik výtvarníka Mgr. Jiřího Havlíčka ze Strachotína, výrobků ze slámy a novinka - kopie minaretu - pana Jaroslava Vajbara a prací výtvarného kroužku při MŠ Rakvice. **Termín a doba otevření viz. článek - „Co bude..“**

„O pohár starosty obce Rakvice“ .

V sobotu 10. července se na fotbalovém hřišti Sokola Rakvice uskuteční tradiční turnaj mužstev „starých pánů“.

Slavnostní výkop ve 13.00 hodin.

O prvenství budou bojovat: TJ Sokol Hraničář Staňkov
Sokol Charvátská Nová Ves
Sokol Přítluky
SG Sokol Rakvice

Vstupné (na podporu mládežnické kopané) dobrovolné
Bohaté občerstvení zajištěno

Přijďte všechny povzbudit a pobavit se!

Srdečně zve „ stará garda Rakvice „

Myslivecká noc

Příjemnou zábavu připravili i letos myslivci. Zábava s hudbou a občerstvením se uskuteční 24. července, začátek ve 20.00 hod. **Všichni jsou srdečně zváni.**

Aktuality

Oznámení knihovny

Obecní knihovna oznamuje všem čtenářům a zájemcům o internet, že bude v době od 5.července do 5. srpna z technických důvodů zavřeno. První výpůjční den bude čtvrtek 5. srpna 2004.

Informace pro vinaře

Vyhláškou č. 324/2004 Sb. byly pro obec Rakvice jmenovány viniční trati:

Trkmansko (dříve Trkmansko I a II, Nová hora)
Kozí horky (dříve Kopce, Nad kozí horky, Kozí horky, Pod kozí horky, Hlaviny)

Krefty

Obec Rakvice je součástí Velkopavlovické vinařské podoblasti.

Z důvodu duplicity registrace, rozdílnosti údajů o výměře po dílčích pozemkových úpravách ve viničních tratích a neúplnosti osobních údajů pěstitelů vinic provádí v současné době ÚKZÚZ Oblekovice ve spolupráci s OÚ inventarizaci evidence vinic.

Inzerce

Vážený vinaři,

dovolujeme si Vás oslovit jako pěstitele moravských hroznů révy vinné. Společnost VINIUM a.s., Velké Pavlovice má zájem od Vás tuto surovinu vykoupit. Chtěli bychom tímto navázat na dlouholetou historii a tradici vzájemné spolupráce, která v posledních letech nebyla ze strany naší společnosti bohužel ctěna.

Společnost VINIUM a.s. se profiluje jako zpracovatel a výrobce kvalitních originálních vín moravského původu a rádi bychom se spolu s Vámi dlouhodobě podíleli na rozvoji moravského vinohradnictví a vinařství. Toto naše poslání jsme stvrdili rozsáhlými investicemi a rádi Vás u nás uvítáme na Dni otevřených dveří v sobotu dne 4. září 2004 (8⁰⁰ - 13⁰⁰ hod.), kdy proběhne představení nové technologie.

VINIUM a.s. je připravena Vám za dodávky kvalitních hroznů révy vinné Vaší vlastní produkce nabídnout obchodní spolupráci s garancí výhodné ceny a platebních podmínek:

Ceník a nákupní dny pro jednotlivé odrůdy budou zveřejněny minimálně 14 dnů před zahájením výkupu.

Úhrada za dodávky vinné révy bude probíhat průběžně **v hotovosti**, na základě předložení nákupního listu v sídle společnosti, a to ve výplatní dny jimiž jsou Pondělí a Středa od 7.00hod do 14.30 hod.

Výkupní doba:

PO - SO 8⁰⁰ - 19⁰⁰ hod.

NE 8⁰⁰ - 12:30 hod.

V případě nepříznivosti klimatických podmínek lze výkupní dobu upravit.

Uvědomujeme si, že s vydáním nového zákona o vinohradnictví a vinařství vzniká i pro Vás povinnost výkazů o registraci a dovolujeme si Vám proto nabídnout uzavření kupní smlouvy, která nám v důsledku usnadní a urychlí samotný výkup.

Vážený pane, vážená paní, doufáme, že Vás naše nabídka oslovila a rozhodli jste se pro naši vzájemnou spolupráci. Vyplňte prosím odpovědní lístek, který je součástí tohoto dopisu a odešlete jej na naši adresu

VINIUM a.s., Hlavní 666, 691 06 Velké Pavlovice.

Poté budete kontaktován představitelem společnosti VINIUM a.s., který s Vámi osobně dojedná konkrétní podmínky naší vzájemné spolupráce.

Těšíme se na budoucí spolupráci se všemi pěstiteli révy vinné, kteří mají za cíl pěstovat a vyrábět především kvalitní, konkurenceschopná vína. Máme zájem o každého spolupracujícího vinaře a vinohradníka.

Prosíme o Vaši odpověď nejlépe do 31. července 2004.

PhDr., Ing. Pavel Stefanovič
generální ředitel a předseda představenstva
VINIUM a.s., Hlavní 666, 691 06 Velké Pavlovice

Odpovědní lístek

Jméno a příjmení:

Adresa:

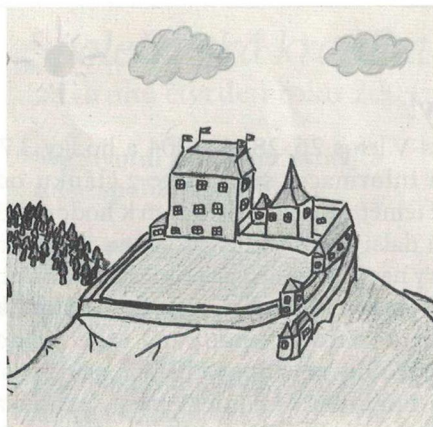
Tel.: E-mail:

Mám zájem o spolupráci s VINIUM a.s. ANO NE

Odrůdová struktura:.....

Předpokládané množství dodané vinné révy*:.....

*V případě množství nad 10 tun možnost sjednání zálohy ve výši 30-50% ceny dohodnuté dodávky

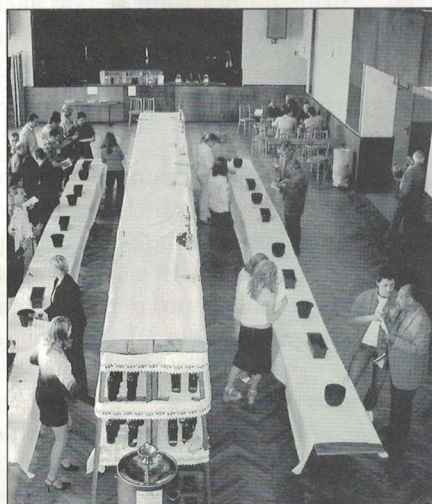
Nakreslil Z. Jilčík, 6 tř.

Kulturní dění

Co bylo....

Košť vín

2. a 9. května 2004 proběhl již tradiční „Košť vína“, tentokrát v nezvyklé květnové době, za to však u příležitosti vstupu naší republiky do EU. Bohužel, účast veřejnosti nebyla taková, jaká by se dala očekávat, přesto, že tu bylo kolem 300 vzorků kvalitních vín.

Guláš na „Luži“

Do Evropy

Na Luži zas ohně hoří,
pod kotli se dřevem topí.
To nerejdí tam samo peklo,
tam slaví se vstup do Evropy.

Žádné salvy a ohňostroje,
proč rušit lidem noční klid.
Jen guláš se připravuje,
jak zvyklý slavit český lid.

Ke guláši teklo pivo,
hlavně když byl ostřejší.
K jemnějšímu zase víno
a čerstvý chléb náš vezdejší.

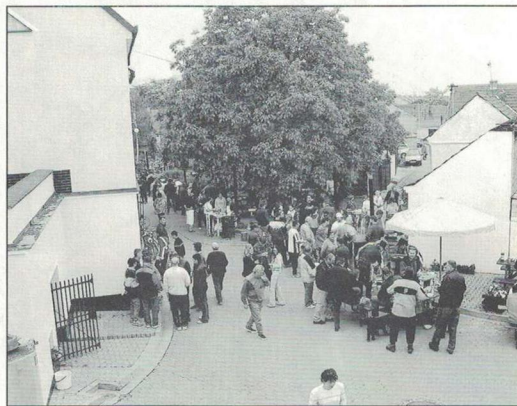
Nejchutnější guláš měly,
jemné děvy z cukrárny.
Za první místo obdržely,
víno z místní vinárny.

Zpívalo se, tancovalo,
každý snad byl spokojen.
Mnoho lidí se zamyslelo
a to věřte, to nejsou klepy,
nad volbami do Evropy.

Tam na Luži se dobře žije,
tam se vaří, smaží peče,
tam každý občan veselý je,
tam víno denně proudem teče.

To je program volební,
to přece každý dobře vidí.
Do evropského parlamentu,
volme jenom z Luže lidi.

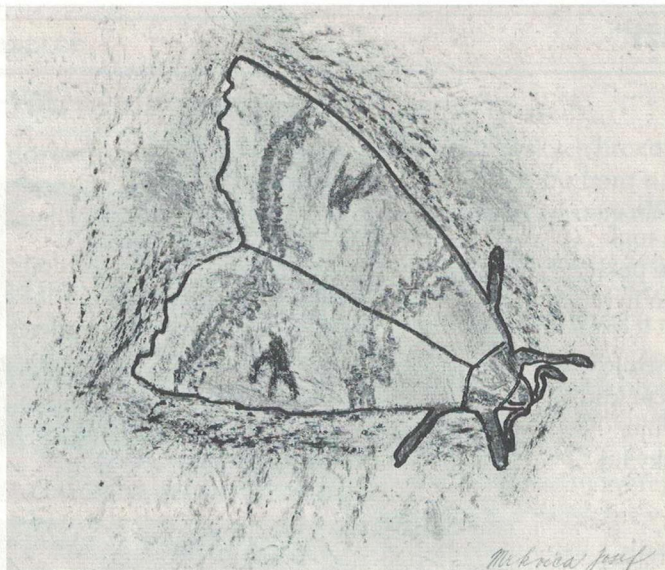
Pohl Zdeněk

Ano, sobota 22. května 2004 na „Luži“ se opravdu vydařila. Proběhl zde nultý, tedy zkušební, ročník „**O nejlepší guláš**“. Skvělý nápad a jistě bezvadná a netradiční zábava. Otcem myšlenky i organizace akce samotné byl pan Aleš Caska. Určitě to byla práce nelehká, ale odměnou mu jistě byla spokojenost všech zúčastněných, nebo jen přihlížejících.

Soutěž samotná spočívala ve vaření guláše. Soutěžníci, většinou čtyřčlenné týmy, kterých bylo neuvěřitelných 11 a byly i přespolní, se předháněly v kulinářském umění. Každý tým dostal k dispozici téměř 6 kg masa, dřevo, kotel a mohlo se začít. Snažili se všichni, dámy i pánové. Nakonec však po těžkém rozhodování zvítězil ženský um a tým **rakvické cukrárny** porazil všechny ostatní.

Co se zde uvařilo, to se i snědlo a tak to má být. K dobré pohodě zahrála „Rakvická 8“, a že je po guláši, na který padlo 10 kusů srnčího, řádná žízeň, to dokazuje i množství vypitého piva a neurčitelný počet litrů vína ze sklepů na „Luži“, které zde vinaři k této příležitosti otevřeli. Doufejme, že po nultém, úspěšném ročníku, budou následovat další a hlavně, že se budou „množit“ nápady a další podobné aktivity i z řad veřejnosti.

Nakreslil Josef Mrkvica, 6 tř.

Strašidelný karneval

Tolik nadpřirozených strašidelných postaviček se hned tak nevidělo. A přesto se sešli v hojném počtu v pátek 4.6. 2004 na karnevale, který pro děti k jejich svátku uspořádala Obec Rakvice. Děti se tentokrát bavily s „tetou Dášou a klaunem Ferdou, s nimiž soutěžily, tančily a zpívaly. Každý si pak opekl buřt u táboráku, odnesl sladkou odměnu a dáreček, který věnovala firma Mikro Rakvice, které tímto děkujeme, i za to, že si připravované akce všimla a nabídla pomoc sama od sebe. Děkuji tímto tradičně a opakovaně za pomoc při organizaci stále stejným osobám, a to paní Petře Blažkové a její dceři Ivce a paní Ivě Neuvirtové.

Co bude....

Hody a hodky!

A jsou opět tady! V letos 26.-28. 6. 2004 a hodky 3.7. 2004. Podrobnější informace se dozvíte z článku od rakvické chasy. Je již téměř zvykem, že zároveň k hodovému veselí je připraven i další doprovodný program. I letos to bude malinko kultury navíc. V našich galerijních prostorách bude ke shlédnutí **výstava obrazů, keramiky a plastik** výtvarníka a malíře ze Strachotína, pana Mgr. Jiřího Havlíčka, dále pak **výrobky ze slámy** a hlavně nejnovější zajímavost - kopie minaretu v Lednici - pana Jaroslava Vajbara a jako třesinka na dortu - **dílka našich nejmenších** - výtvarného kroužku při MŠ Rakvice. Otevřeno bude v neděli 27. 6. od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 22.00, v pondělí od 14.00 do 21.00, dále pak na hodky, v sobotu 3. 7. od 14.00 do 21.00, v neděli 4. 7. a v pondělí 5. 7. od 14.00 do 20.00.

Motokáry

Na hodky dne 3. 7. se budou moci vyřadit děti i dospělí, zkrátka všichni fanoušci motokár. Na tuto sobotu se promění školní hřiště v opravdovou automobilovou dráhu formule 1. V žádném případě nejde o klasickou autodráhu, kterou známe z hodů, ale o samostatně řízené motokáry. Jedná se o akci, která tu zatím ještě nebyla. Podrobnější informace budou včas zveřejněny. V průběhu prázdnin se tato akce ještě jednou zopakuje i zde bude termín upřesněn na plakátech.

Rozloučení s prázdninami

Jak je již zvykem, i když předčasně, prázdniny ještě ani nezačaly, ale i letos se s nimi budou moci děti rozloučit. Chystáme pro ně „pyžamovou zábavu. Podmínka pro vstup je, přijít ve spacím úboru!! Zúčastnit se mohou samozřejmě i rodiče. Uvidíme, ale možná se zábava pro děti protáhne v zábavu právě i pro rodiče. Také zde budou další informace včas zveřejněny.

Přeji všem, dětem i dospělým krásné prázdniny plné slunce, pohody a hezkých zážitků a setkání.

M. Krajčová

Společenská kronika

za druhé čtvrtletí roku 2004

Své životní jubileum oslavila naše spoluobčanka

Marie Průdková - 75 let

Narozené děti:

Elisabeth Homolová
Aneta Omastová
Veronika Filová

Manželství uzavřeli:

Jiří Rampáček - Simona Frýbertová

matrikářka

SOBOTA 22.5. SOUTĚŽ O NEJLÉPE UVAŘENÝ GULÁŠ **PARK U LUŽE OD 13⁰⁰**

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ VÁRKA A KUCHAŘSKÝ KOLEKTIV BUDOU HODNOCENI A OCEĚENI. HODNOTIT BUDE POROTA I VŠICHNI ZÚČASTNĚNÍ. SVÉ SPECIALITY BUDOU NABÍZET K OCHUTNÁNÍ 4 ČLENNÉ TÝMY. KAŽDÝ TÝM, KTERÝ TÍMTO K ÚČASTI ZVEME, DOSTANE K DISPOZICI KOTEL, DŘEVO A CCA 6 KG MASA. FANTASIE A KUMŠT - VLASTNÍ. VEŠKERÉ INFORMACE BUDOU V CUKRARNĚ U SOKOLOVNY. AKCI ZPESTRÍ HUDBA A OTEVŘENÉ SKLEPY U „LUŽE“.

Autorem plakátu je pan František Zach z Rakvic

Nakreslil Dominik Straka, 9 let.

HODY A HODKY 2004

26.-28.6. A 3.7.2004

Čas neúprosně letí, co nevidět tu bude opět léto a s ním přichází slavnostní čas letních hodů. Vás všechny, kteří dokážete ocenit krásu místních krojů a zvyků zveme už dnes-naladte se na slavnostní notu a přijďte s námi prožít tyto nádherné slavnosti v celé jejich kráse.

Na večer dne 24. 6. 2004 zveme všechny muže ochotné pomoci při stavění máje. Každá ruka, která pomůže, se může pyšnit tím, že pomáhá zachovávat, v dnešní době, už spíš ojedinělou tradici.

Také zveme všechny mladé, kteří mají vztah k folklóru, tanci a zpěvu, nebojí se a chtějí se zúčastnit této každoroční podívané, přijďte mezi nás!

Obracím se i na rodiče, aby zachování těchto dávných tradic v rámci svých možností podpořili a svým dětem umožnili udržovat a šířit krásu zdejších krojů a zvyklostí.

Děkujeme předem všem, kdo radou, pomocí, svým volným časem nebo jakýmkoli způsobem přispějí ke zdárnému průběhu letošních rakvických hodů.

Děkujeme i rodičům, babičkám a tetičkám, jak stárků a stárček, tak celé krojované chasy za čas, námahu i materiální výdaje s chystáním hodů spojené.

Nakonec chceme ještě poprosit o trochu trpělivosti a shovívavosti, pokud by se něco nepodařilo, nebo něco nevyšlo tak, jak by mělo.

Věříme, že i počasí nám bude přát a zveme Vás všechny ještě jednou k hojně účasti. Těšíme se, že se s Vámi všemi sejdem „pod máj“.

Rakvičtí stárci a stárky

Slavnostní průvody krojovaných

Sobota 26.6. v 18:00 hod.

- od restaurace U Raka ulicí Dolní a přes Náměstí pod máju.

Neděle 27.6. ve 14:00 hod.

- od prvního stárka z ulice Dolní, ulicí U Hřiště a Zahradní k první stárce.

Odtud průvod celé krojované chasy k panu starostovi a dál přes Náměstí do Sokolovny.

Pondělí 28.6. v 16:00 hod.

- od druhého stárka z ulice Družstevní, přes Náměstí, pod máju.

Sobota 3.7. v 16:00 hod.

- od druhé stárky z ulice Na Kopcech ulicí Svislá přes náměstí do Sokolovny.

K tanci a poslechu hraje dechová hudba Ištvinci a Břilovčanka

Krojovaní:

I. stárek Havelka Jiří

II. stárek Bartoš Jiří

Švarc Radek

Havelka Dušan

Průdek Tomáš

Suchyňa Václav

Gabriel Václav

Lukeš Ondřej

Krmíček František

Krmíček Martin

Průdek Lukáš

Strmiska Václav

Kabriel Martin

Matějka Ondřej

I. stárka Studýnková Iva

II. stárka Tesařková Jitka

Hornáčková Simona

Skrývalová Karolína

Ivičičová Naďa

Horáčková Eva

Ivičičová Lenka

Blažková Kateřina

Střelcová Lucie

Bednaříková Petra

Nečasová Lenka

Křivánková Jana

Němcová Hanka

Krásná Veronika

Sklepníci

Horáček Václav

Rampáček Libor

Krůza Roman

Chrástek Zdeněk

Šikula Miloš

Studýnka Petr

Průdek Tomáš

Šubík Miroslav

Klíma Zdeněk

Vajbar Dominik

Gabriel Libor

Blažek Karel

